

Lectio Divina segédanyag

Szentmise **evangéliumi** szakaszaihoz
LELKIPÁSZTOROK - HITOKTATÓK - VILÁGLIAK számára

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Geisselhardt Sára, Molnár Dzsenifer,
Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna,
Rácz Dávid,

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Molnár Dzsenifer

Szerkesztő

Rácz Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Járai Ferenc, Rácz Édua Anna

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Harag Márton,
Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Biblikus nézőpont:

Kocsis Imre, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Nyúl Viktor

Nyelvi helyesség

Nagy Éva Anna,

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor

Pedagógiai nézőpont:

Sipos Edit

Szemlélődési nézőpont

Nyúl Viktor

Tanító hivatali nézőpont

Nyúl Viktor

Zenei nézőpont

Csiszér László

Virágvasárnap

Mt 26,14-27,66

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS KÍNSZENVEDÉSE Szent Máté szerint

Abban az időben:

A tizenkettő közül az egyik, akit karióti Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz és megkérdezte tőlük: „Mit adtok nekem, ha kezetekbe juttatom őt?” Azok harminc ezüstöt ígértek neki. Ettől kezdve csak a kedvező alkalmat kereste, hogy kiszolgáltatassa őt nekik.

A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: „Hogyan akarod, hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?” Ő így felelt: „Menjetek be a városba, egy bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni: Közel van az időm, és tanítványaimmal nálad költöm el a húsvéti vacsorát. A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Amikor beesteledett, a tizenkét tanítvánnyal asztalhoz telepedett. Miközben ettek, így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek, közületek egyvalaki elárul engem!” Erre nagyon elszomorodtak, és sorra megkérdezték: „Csak nem én vagyok az, Uram?” Ő így válaszolt: „Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el engem. Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak, aki az Emberfiát elárulja! Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik!” Erre Júdás, az áruló is megkérdezte: „Csak nem én vagyok az, Mester?” Ő így felelt: „Magad mondtad!”

Miközben ettek, Jézus kezébe vette a kenyeret, áldást mondott, azután megtörte, és odaadta tanítványainak ezekkel a szavakkal: „Vegyétek és egyétek: ez az én testem!” Azután a kelyhet vette a kezébe, hálát adott, és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Mondom nektek, mostantól nem iszom a szőlőtő terméséből mindaddig, míg az újat nem iszom veletek Atyám országában.”

Ezután zsoltárokat énekelve kimentek az Olajfák-hegyére. Amikor odaértek, Jézus így szólt: „Ma éjszaka ti mindannyian megbotránkoztok bennem. Hiszen megírták: »Megverem a pásztort, és szétszélednek a nyájból a juhok.« De feltámadásom után majd előttetek megyek Galileába.” Ekkor Péter ezt mondta neki: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én soha meg nem botránkozom!” Jézus ezt válaszolta neki: „Bizony mondom neked, még ma éjjel, mielőtt a kakas szól, háromszor is megtagadsz engem!” De Péter ismét így szólt: „Még ha meg is kellene halnom veled, akkor sem tagadnálak meg!” Ugyanígy fogadkozott a többi tanítvány is.

Közben Jézus odaért velük a Getszemáni nevű kertbe. Így szólt tanítványaihoz: „Üljetek le itt, míg én elmegyek imádkozni!” Azután Pétert és Zebedeus két fiát magával hívta. Egyszerre szomorúság és keserűség vett erőt rajta. Ezt mondta nekik: „Halálosan szomorú az én lelkem. Maradjatok itt és virrasszatok velem!” Azután kissé távolabb ment tőlük, arccal a földre borult és így imádkozott: „Atyám! Ha lehet, múljk el tőlem ez a kehely, de ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te!” Azután odament a tanítványokhoz, és alva találta őket. Ezt mondta Péternek: „Hát képtelenek vagytok egy órát virrasztani velem? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek! Mert a lélek kész, de a test erőtlen.” Azután másodszor

is elment és imádkozott: „Atyám, ha nem múlhat el ez a kehely anélkül, hogy ki ne innám, legyen meg a te akaratod!” Majd visszatérve ismét alva találta őket. A szemük ugyanis nagyon elnehezedett. Otthagyta őket, és ismét elment imádkozni, harmadszor is ugyanazokkal a szavakkal. Azután odament a tanítványokhoz, és így szólt: „Aludjatok csak nyugodtan, és pihenjete! Íme, elérkezett az óra, amikor az Emberfiát a bűnösök kezére adják. Keljete fel, menjünk! Nézzétek, megérkezett, aki elárul engem!”

Még beszélt, amikor íme, odaért Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele a főpapoktól és a nép véneitől egy nagy csapat, kardokkal és husángokkal felszerelve. Az, aki elárulta őt, ebben a jeladásban egyezett meg velük: „Akit megcsókolok, ő az, őt fogjátok el!” Mindjárt oda is lépett Jézushoz és így szólt: „Üdvöz légy, Rabbi!” Azután megcsókolta. Jézus ezt mondta neki: „Barátom, miért jöttél?” Közben a többiek már kezét is emeltek Jézusra, és foglyul ejtették.

Ekkor íme, egy azok közül, akik Jézussal voltak, kardjához kapott, kirántotta és a főpap szolgájára sújtott: levágta az egyik fülét. Ekkor Jézus így szólt hozzá: „Tedd csak vissza hüvelyébe a kardodat! Mert kard által vész el, ki kardot ragad! Vagy azt hiszed, nem kérhetném Atyámat, s nem küldene segítségemre akár tizenkét légió angyalnál is többet? De akkor hogyan teljesednék be az Írás, amely szerint ennek meg kell történnie?” Abban az órában így szólt Jézus a csapathoz: „Mint valami rabló ellen, úgy vonultok fel kardokkal és dorongokkal, hogy elfogjatok. Nappal a templomban ültem és tanítottam, ott nem fogtatok el!”

Mindez azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai.

Ekkor a tanítványok mindnyájan elhagyták őt, és elfutottak.

Akik Jézust elfogták, elvezették őt Kaifás főpap elé, ahol ekkorra már összegyűltek az írástudók és a vének. Közben Péter messziről követte őt, egészen a főpap udvaráig. Odaérve leült odakint a szolgák közt, hogy lássa, mi lesz a dolog vége.

A főpapok pedig és az egész főtanács hamis bizonyítékokat kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák őt; de nem találtak, bár sok hamis tanú felsorakozott. Végül előlépett kettő, és így szólt: „Ez azt mondta: »Le tudom rombolni az Isten templomát, és három nap múlva fel tudom építeni.«” Erre felállt a főpap és megkérdezte őt: „Nem felelsz semmit sem arra, amivel ezek vádolnak?” Jézus azonban csak hallgatott. Ekkor a főpap azt mondta neki: „Esküdj meg az élő Istenre és mondd meg nekünk, hogy te vagy-e a Messiás, az Isten Fia?” Jézus ezt válaszolta neki: „Magad mondtad! És mondom nektek: Ezentúl az Emberfiát a Hatalmas (Isten) jobbján látjátok ülni, és látni fogjátok őt eljönni az ég felhőin.” Erre a főpap megszaggatta a ruháját és így szólt: „Káromkodott! Mi szükségünk van még tanúkra? Lám, most ti is hallottátok a káromlást. Hogyan ítélték?” Azok ezt válaszolták: „Bűnhődjék halállal!”

Ezután szembeköpdösték, ököllel verték, mások pedig pofon ütötték, és kérdezték: „Prófétálg, Messiás, ki ütött meg téged?”

Eközben Péter kint ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgáló, és megszólította: „Te is a galileai Jézussal voltál!” De ő mindenki hallatára letagadta: „Nem tudom, mit beszélsz!” Amint a kapunál kifelé tartott, felismerte őt egy másik is, és így szólt az ottlévőkhöz: „Ez is a názáreti Jézussal volt!” Erre ő ismét tagadni kezdte, még hozzá esküvel, hogy: „Nem ismerem azt az embert!” Kis idő múltán az ott ácsorgók odamentek Péterhez, és így szóltak hozzá: „Közülük való vagy biztosan, elárul a kiejtésed is!” Most már esküdni és átkozódni kezdett: „Nem ismerem azt az embert!” És azon nyomban megszólalt a kakas. Péternek ekkor eszébe jutottak Jézus szavai: „Mielőtt a kakas szól, háromszor is megtagadsz engem.” Kiment, és odakint keserves sírásra fakadt.

Amikor reggel lett, a főpapok és a nép vénei meghozták a döntést Jézus ellen, hogy halállal büntetik őt. Megkötözték, azután elvezették és átadták Pilátus helytartónak.

Amikor Júdás, az áruló látta, hogy (Jézust) elítélték, tettét megbánva visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek. Ezt mondta nekik: „Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el!” Azok így szóltak: „Mi közünk hozzá? Ez a te dolgod!” Ő erre az ezüstöket eldobta a templomban, azután elment s felakasztotta magát. A főpapok összeszedték a pénzt, de ezt mondták: „Nem szabad a templomkincstárba tenni, mert vérdíj volt!” Megtanácskozták a dolgot, azután megvették rajta a fazekas telkét az idegenek számára temetőnek. Ezért hívják azt a földet mindmáig Vérmezőnek. Ekkor beteljesedett, amit Jeremiás próféta mondott:

Fogták a harminc ezüstöt,
a felbecsültnek árát;
– Izrael fiai becsülték őt ennyire –,
és odaadták a fazekas telkéért,
amint az Úr megparancsolta nekem.

Közben Jézust a helytartó elé állították. A helytartó megkérdezte tőle: „Te vagy-e zsidók királya?” Jézus ezt felelte: „Magad mondtad!” S miközben a főpapok és a vének vádaskodtak ellene, ő nem szólt egy szót sem. Pilátus végül megkérdezte: „Nem hallod, mi mindennel vádolnak?” Ő azonban neki sem válaszolt egyetlen szóval sem, és a helytartó nagyon csodálkozott ezen.

Szokásban volt, hogy az ünnep alkalmával a helytartó szabadon bocsát egyet a foglyok közül, akit a nép kíván. Volt akkor egy Barabás nevezetű, hírhedt rabjuk. Amikor összegyülekeztek, Pilátus megkérdezte: „Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül: Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak is neveznek?” Tudta ugyanis, hogy csak irigységből adták őt a kezébe.

Míg ott ült ítélőszékében, a felesége üzenetet küldött neki: „Ne avatkozz annak az igaznak a dolgába! Ma éjjel álmomban sokat szenvedtem miatta!”

De a főpapok és a vének felbíztatták a népet, hogy Barabást kérjék, Jézust pedig veszítsék el. Amikor tehát a helytartó feltette a kérdést: „Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül?”, ők ezt válaszolták: „Barabást!” Erre Pilátus megkérdezte: „És mit tegyek Jézussal, akit Krisztusnak neveznek?” Mindannyian ezt felelték: „Keresztre vele!” Ő újra kérdezte: „De hát mit követett el?” Mire azok még hangosabban kiáltották: „Keresztre vele!”

Pilátus látta, hogy semmire sem megy velük, sőt, csak fokozódik a zavargás. Ezért vizet hozatott, és a nép szeme láttára megmosta a kezét ezekkel a szavakkal: „Én ártatlan vagyok ennek az igaznak vére ontásában. Ez a ti dolgotok!” Erre az egész nép így kiáltott: „A vére rajtunk és a gyermekeinken!” Ekkor szabadon bocsátotta nekik Barabást, Jézust pedig megostoroztatta, és elrendelte a keresztfeszítést.

A helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra, és köréje gyűjtötték az egész helyőrséget. Levetkőztették, bíborszínű köpenyt adtak rá, tövisből koronát fontak, és a fejére helyezték, a jobbjaiba pedig nádszálat nyomtak, azután térdet hajtvá előtte így gúnyolták: „Üdvöz légy, zsidók királya!” Közben leköpdösték, elvették tőle a nádat, és a fejét verték vele. Miután így csúfot űztek belőle, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruháiba, és elvezették, hogy keresztre feszítsék.

Amint kifelé haladtak, találkoztak egy Simon nevű cirenei emberrel; őt kényszerítették, hogy vigye (Jézus) keresztyét. Végül odaértek arra a helyre, amelyet Golgotának, azaz Koponyák helyének hívnak. Itt epével kevert bort adtak neki. Ő megízlelte, de nem kért belőle. Azután keresztre feszítették. Sorsot vetve szétosztották egymás között a ruháit, majd letelepedtek ott, és őrizték. Feje fölé odaírták elítélésének okát: „Ez Jézus, a zsidók királya.”

Ugyanakkor két rablót is keresztre feszítettek vele: az egyiket jobbról, a másikat balról.

Akik arra jártak, káromolták őt, bólogattak a fejükkel és ezt mondták: „Le akartad rombolni a templomot, és harmadnapra fölépíteni? Szabadítsd hát meg önmagadat! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!” Ugyanígy gúnyolták őt a főpapok is az írástudókkal és a vénekkel együtt: „Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni! Ha Izrael királya ő, hát jöjjön le most a keresztről, és hiszünk benne! Bízott az Istenben? Mentse meg őt most, ha akarja! Hiszen azt mondta: Az Isten Fia vagyok!” Ugyanígy gyalázták őt a vele megfeszített rablók is.

Hat órától sötétség borult az egész földre kilenc óráig. Kilenc óra körül Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, Éli, lámá szabáktáni?, azaz: Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?” Az ott állók hallották ezt, és egyesek megjegyezték: „Ez Illést hívja!” Egyikük mindjárt odafutott, fogott egy ecetbe mártott szivacsot, rátűzte egy nádszálra, és inni adott neki. A többiek azonban ezt mondták: „Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa?” Jézus pedig még egyszer hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét.

Ekkor a templom függőnye kettéhasadt, felülről egészen az aljáig. A föld megmozdult, a sziklák megrepedtek. Sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Az ő feltámadása után előjöttek a sírokból, bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. A százados és a többiek is, akik Jézust őrizték, a földrengés és a történetek láttára igen megrémültek, és így szóltak: „Ez valóban Isten Fia volt!”

Sok asszony is volt ott. Messziről figyelték mindazok, akik Galileától kezdve követték őt és szolgáltak neki. Köztük volt Mária Magdolna, azután Mária, Jakab és József anyja, valamint Zebedeus fiainak az anyja.

Amikor beesteledett, jött egy Arimateából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is Jézus tanítványa volt. Bement Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Pilátus elrendelte, hogy adják át neki. József levette a testet, beburkolta tiszta lenvászonnal, és saját, sziklába vájt, új sírboltjába helyezte. A sír bejárata elé nagy követ gördített, és elment. Mária Magdolna és a másik Mária ott ültek a sírral szemben.

Másnap, vagyis a készületnap elmúltával a főpapok és a farizeusok összegyűltek Pilátus előtt, és így szóltak: „Úgy emlékszünk, hogy ez a csaló még életében ezt mondta: Harmadnapra feltámadok. Rendeld hát el, hogy harmadnapig őrizzék a sírt, nehogy odamenjenek tanítványai és ellopják, aztán így szóljanak a néphez: Feltámadt a halottak közül! Ez a csalás rosszabb lenne az előzőnél!” Pilátus azonban csak ennyit mondott: „Van őrségetek: őrizzétek ti, ahogy tudjátok!” Erre azok elmentek, lepecsételték a követ, és őrséget állítottak a sírbolt elé.

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

21,1 Καὶ ὅτε ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἦλθον εἰς Βηθφαγὴ εἰς τὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, τότε Ἰησοῦς ἀπέστειλεν δύο μαθητὰς

És amikor közeledtek Jeruzsálembe, és Bétfágéba jöttek, az Olajfák hegyére, akkor Jézus elküldött két tanítványt

21,2 λέγων αὐτοῖς· Πορεύεσθε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν, καὶ εὐθέως εὐρήσετε ὄνον δεδεμένην καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες ἀγάγετέ μοι.

Mondva nekik: „Menjetek a veletek szemközti faluba, és rögtön találni fogtok egy megkötött szamarat és vele a csikáját: eloldozva vezessétek hozzám.”

21,3 καὶ εἰάν τις ὑμῖν εἴπῃ τι, ἐρεῖτε ὅτι Ὁ κύριος αὐτῶν χρειάν ἔχει· εὐθὺς δὲ ἀποστελεῖ αὐτούς.

És ha valaki nektek mondana valamit, mondjátok: „Az Úrnak szüksége van azokra: rögtön pedig el fogja küldeni azokat.”

21,4 Τοῦτο δὲ γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος,

Ez pedig lett, hogy beteljesedjék, ami a próféta által mondatott mondva:

21,5 Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρᾶϋς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον καὶ ἐπὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου.

„Mondjátok Sion leányának: Íme, a te királyod jön hozzád szelíden és lovagolva egy számaron, egy csikón, számarának fián.”

21,6 πορευθέντες δὲ οἱ μαθηταὶ καὶ ποιήσαντες καθὼς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς

A tanítványok pedig elmenve, és úgy cselekedve, ahogy Jézus parancsolta nekik,

21,7 ἤγαγον τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον καὶ ἐπέθηκαν ἐπ' αὐτῶν τὰ ἱμάτια, καὶ **ἐπεκάθισεν** ἐπάνω αὐτῶν.

elvezették a szamarat és a csikót, és rájuk rakták a ruhákat, és felült ezekre.

21,8 ὁ δὲ πλείστος ὄχλος ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν τῇ ὁδῷ, ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ ἐστρώννουν ἐν τῇ ὁδῷ.

A nagy számú tömeg pedig leterítette a saját ruháit az úton, mások pedig ágakat tördeltek a fákról, és az úton terítették le.

21,9 οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες αὐτὸν καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον λέγοντες· **ᾠσαννὰ** τῷ υἱῷ Δαυίδ· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου· **ᾠσαννὰ** ἐν τοῖς ὑψίστοις

A tömeg pedig, az előtte haladók és az őt követők, kiabálták mondva: „Hozsanna, Dávid fiának: Áldott az Úr nevében jövő: Hozsanna a magasságban.”

21,10 καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐσείσθη πᾶσα ἡ πόλις λέγουσα· Τίς ἐστιν οὗτος;

És amikor bement Jeruzsálembe, felbolydult az egész város mondva: „Ki ez?”

21,11 οἱ δὲ ὄχλοι ἔλεγον, Οὗτός ἐστιν ὁ προφήτης Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέθ τῆς Γαλιλαίας.

A tömeg pedig mondta: „Ez a próféta, Jézus a galileai Názáretből.”

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata	Szent István Társulati Biblia	Jeromos fordítás	Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás	Károli Gáspár revideált fordítása	Simon Tamás László o.s.b. Újszövetség- fordítása
¹⁴Tunc abiit unus de Duodecim, qui dicebatur Iudas Iscariotes, ad principes sacerdotum ¹⁵et ait: „Quid vultis mihi dare, et ego vobis eum tradam? “. At illi constituerunt ei triginta argenteos. ¹⁶Et exinde quaerebat opportunitatem, ut eum traderet. ¹⁷Prima autem Azymorum accesserunt discipuli ad Iesum dicentes: „Ubi vis paremus tibi comedere Pascha? “.	¹⁴Ekkor a tizenkettő közül az egyik, a karióti Júdás, elment a főpapokhoz, ¹⁵és ezt kérdezte tőlük: „Mit adtok nekem, ha kezetekre adom?” Azok harminc ezüstöt fizettek neki. ¹⁶Attól kezdve már csak a kedvező alkalmat kereste, hogy kiszolgáltassa nekik. ¹⁷A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz:	¹⁴Ekkor egy a tizenkettő közül, akit karióti Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz ¹⁵és azt mondta nekik: »Mit adtok nekem, ha átadom őt nektek?« Azok megígérték neki harminc ezüstöt. ¹⁶Attól fogva kereste a kedvező alkalmat, hogy elárulja őt. ¹⁷A kovásztalan kenyerek első napján odamentek a tanítványok Jézushoz, és azt mondták:	¹⁴Ezután egy a tizenkettő közül, a karióti Júdás, elment a főpapokhoz és így szólt: ¹⁵„Mit adtok nekem, ha kiszolgáltatom nektek őt?” Azok harminc ezüstpénzt fizettek neki. ¹⁶Attól fogva csak a kedvező alkalmat kereste, hogy kiszolgáltathassa őt nekik. ¹⁷A kovásztalan kenyér első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: „Hol készítsük el számodra a húsvéti vacsorát?”	¹⁴Akkor a tizenkettő közül egy, a kit Iskariótes Júdásnak hívtak, a főpapokhoz menván, ¹⁵Monda: Mit akartok nekem adni, és én kezetekbe adom őt? Azok pedig rendelének néki harmincz ezüst pénzt. ¹⁶És ettől fogva alkalmat keres vala, hogy elárulja őt. ¹⁷A kovásztalan kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy megkészítsük néked	¹⁴Akkor a Tizenkettő közül egy, akit Karióti Júdásnak hívtak, elment a főpaphoz, ¹⁵és így szólt: „Mit adtok nekem, ha kiszolgáltatom őt nektek?” Azok harminc ezüstöt fizettek neki. ¹⁶Ettől fogva kereste az alkalmat, hogy kiszolgáltassa. ¹⁷A kovásztalan kenyér ünnepének első napján odajöttek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: - Hol akarod megenni a húsvéti vacsorát,

¹⁸Ille autem dixit: „Ite in civitatem ad quendam et dicite ei: 'Magister dicit: Tempus meum prope est; apud te facio Pascha cum discipulis meis'”.	„Hogy akarod, hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?” ¹⁸Így felelt: „Menjetek be a városba ehhez meg ehhez, és mondjátok meg neki, hogy a Mester üzeni: Közel az időm, nálad költöm el tanítványaimmal a húsvéti vacsorát.”	»Hol akarod, hogy elkészítsük neked a húsvéti vacsorát?» ¹⁸Ő azt felelte: »Menjetek el a városba ehhez és ehhez, és mondjátok meg neki: 'A Mester üzeni: Az időm közel van, tanítványaimmal együtt nálad fogom megtartani a pászkát.'«	¹⁸Ő így felelt: menjetek a városba egy bizonyos emberhez és mondjátok neki: a mester üzeni: közel az időm, nálad tartom tanítványaimmal a húsvéti vacsorát.”	ételedre a húsvéti bárányt? ¹⁸Ő pedig monda: Menjetek el a városba ama bizonyos emberhez, és ezt mondjátok neki: A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad tartom meg a húsvétot tanítványaimmal.	hol készítsük el neked? ¹⁸Ő ezt mondta: - Menjetek a városba ahhoz a bizonyos emberhez, és mondjátok neki: „A Mester üzeni: »Az én időm közel van, nálad tartom meg a húsvéti vacsorát tanítványaimmal. «”
¹⁹Et fecerunt discipuli, sicut constituit illis Iesus, et paraverunt Pascha.	¹⁹A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, elkészítették számára a húsvéti bárányt.	¹⁹A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.	¹⁹A tanítványok úgy tettek, amint Jézus meghagyta nekik s el is készítették a húsvéti vacsorát.	¹⁹És úgy cselekedének a tanítványok, a mint Jézus parancsolta nekik; és elkészítették a húsvéti bárányt.	¹⁹A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus megparancsolta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.
²⁰Vespere autem facto, discumbebat cum Duodecim.	²⁰Amikor beesteledett, asztalhoz ült a tizenkét tanítvánnyal.	²⁰Amikor beesteledett, asztalhoz ült a tizenkettővel.	²⁰Amikor beesteledett, asztalhoz telepedett tizenkét (tanítványával).	²⁰Mikor pedig beestvedék, letelepszik vala a tizenkettővel,	²⁰Amikor este lett, asztalhoz telepedett a Tizenkettővel.
²¹Et edentibus illis, dixit: „Amen dico vobis: Unus vestrum me traditurus est ”.	²¹Vacsora közben megszólalt: „Bizony mondom nektek, egyiketek elárul.”	²¹Miközben ettek, így szólt: »Bizony, mondom nektek: egy	²¹Étkezés közben megszólalt: „Bizony mondom nektek, egyiktek elárul engem.”	²¹És a mikor esznek vala, monda: Bizony mondom nektek, ti közületek egy elárul engem.	²¹Evés közben így szólt: - Bizony, mondom nektek, egy közületek el fog árulni engem.

²²Et contristati valde, coeperunt singuli dicere ei: „Numquid ego sum, Domine? ”. ²³At ipse respondens ait: „Qui intingit mecum manum in paropside, hic me tradet. ²⁴Filius quidem hominis vadit, sicut scriptum est de illo; vae autem homini illi, per quem Filius hominis traditur! Bonum erat ei, si natus non fuisset homo ille ”. ²⁵Respondens autem Iudas, qui tradidit eum, dixit: „Numquid ego sum, Rabbi? ”. Ait illi: „Tu dixisti ”.	²²Erre igen elszomorodtak és sorra megkérdezték: „Csak nem én vagyok az, Uram?” ²³„Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el” – felelte. ²⁴„Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna neki, ha meg sem születik.” ²⁵Erre Júdás, az árulója is megkérdezte: „Csak nem én vagyok az, mester?”	közületek elárul engem.« ²²Erre nagyon elszomorodtak és egyenként elkezdtek kérdezgetni: »Csak nem én vagyok az, Uram?« ²³Ő így válaszolt: »Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. ²⁴Az Emberfia ugyan elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.« ²⁵Ekkor megszólalt Júdás, aki elárulta őt: »Csak nem én vagyok az, Rabbi?« Ő azt felelte neki: »Te mondtad.«	²²Erre igen elszomorodtak és sorra kérdezték: „Csak nem én vagyok, Uram?” ²³Ő így válaszolt: „Aki most velem együtt a tálba nyúl, az árul el engem. ²⁴Az Emberfia ugyan elhagyja a világot, amint írva van róla, de jaj annak az embernek, aki elárulja az Emberfiát! Jobb lett volna neki, ha meg sem született volna.” ²⁵Erre Júdás, az árulója is megkérdezte: „Csak nem én vagyok, Mester?” „De te vagy” – felelte.	²²És felettebb megszorodva, kezdék mindannyian mondani néki: Én vagyok-é az, Uram? ²³Ő pedig felelvén, monda: A ki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. ²⁴Az embernek Fia jóllehet elmegyen, a mint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulja; jobb volna annak az embernek, ha nem született volna. ²⁵Megszólalván Júdás is, a ki elárulja vala őt, monda: Én vagyok-é az, Mester? Monda néki: Te mondád.	²²Erre nagyon elszomorodtak, és egyenként kérdezgetni kezdték: - Csak nem én, Uram? ²³Így válaszolt: - Aki velem együtt mártotta kezét a tálba, az árul el engem. ²⁴Az Emberfia ugyan elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik. ²⁵Júdás, az áruló így szólt: - Csak nem én, Mester? - Te mondtad – felelte neki.
--	--	--	---	---	--

	„Magad mondtad” – válaszolta.				
²⁶ Cenantibus autem eis, accepit Iesus panem et benedixit ac fregit deditque discipulis et ait:	²⁶ Vacsora közben Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta tanítványainak, ezekkel a szavakkal: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!”	²⁶ Miközben ettek, Jézus fogta a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odaadta tanítványainak e szavakkal: »Vegyétek és egyétek, ez az én testem.«	²⁶ Étkezés közben Jézus kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta tanítványainak: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem!”	²⁶ Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.	²⁶ Miközben ettek, Jézus vette a kenyeret, áldást mondott, megtörte, a tanítványoknak adta, és így szólt: - Vegyétek, egyétek, ez az én testem!
„Accipite, comedite: hoc est corpus meum”.					
²⁷ Et accipiens calicem, gratias egit et dedit illis dicens:	²⁷ Aztán fogta a kelyhet, hálát adott, és ezekkel a szavakkal nyújtotta nekik: „Igyatok ebből mindnyájan,	²⁷ Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: »Igyatok ebből mindnyájan,	²⁷ Azután fogta a kelyhet, hálát adott és ezekkel a szavakkal adta nekik: ²⁸ „Igyatok ebből mindnyájan,	²⁷ És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan;	²⁷ Azután vette a kelyhet, hálát adván odaadta nekik és ezt monda: - Igyatok ebből mindnyájan,
„Bibite ex hoc omnes:					
²⁸ hic est enim sanguis meus novi testamenti, qui pro multis effunditur in remissionem peccatorum.	²⁸ mert ez az én vérem, a szövetségé, amelyet sokakért kiontanak a bűnök bocsánatára.	²⁸ mert ez az én vérem, az új szövetségé, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.	mert ez az én vérem, az (új) szövetségé, amelyet sokakért kiontok a bűnök bocsánatára.	²⁸ Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.	²⁸ mert ez az én vérem, a szövetség vére, ami sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára!
²⁹ Dico autem vobis: Non bibam amodo de hoc genimine vitis usque in diem illum, cum illud bibam	²⁹ Mondom nektek, mostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom	²⁹ Mondom nektek: mostantól nem iszom a szőlőnek ebből a terméséből addig a napig, amíg az újat	²⁹ Mondom nektek: nem iszom a szőlő terméséből addig a napig, amíg majd az újat nem iszom	²⁹ Mondom pedig nektek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének ebből a terméséből mind ama napig, a	²⁹ De mondom nektek, nem iszom mostantól fogva a szőlőtökének ebből a terméséből addig a napig, amelyen majd

vobiscum novum in regno Patris mei ”.	veletek Atyám országában.”	nem iszom veletek Atyám országában.«	veletek Atyám országában.”	mikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában.	újat iszom veletek Atyám országában.
³⁰ Et hymno dicto, exierunt in montem Oliveti.	³⁰ Ezután elénekelték a zsoltárt és kimentek az Olajfák hegyére.	³⁰ Miután elénekelték a himnuszt, kimentek az Olajfák hegyére.	³⁰ Miután elmondták a hálaadó zsoltárt, kimentek az Olajfák hegyére.	³⁰ És dicséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére.	³⁰ Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére.
³¹ Tunc dicit illis Iesus: „Omnes vos scandalum patiemini in me in ista nocte. Scriptum est enim: „Percutiam pastorem, et dispergentur oves gregis”.	³¹ Akkor Jézus mondta: „Ma éjszaka mindnyájan megbotránkoztok bennem. Írva van: Megverem a pásztort, és szétszélednek a nyáj juhai.	³¹ Akkor Jézus azt mondta nekik: »Ezen az éjszakán ti mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert írva van: ‘Megverem a pásztort, és szétszélednek a nyáj juhai’.	³¹ Ott Jézus így szólt hozzájuk: „Ti mindnyájan megbotránkoztok bennem az éjjel. Írva van ugyanis: megverem a pásztort, s elszélednek a nyáj juhai.	³¹ Akkor monda nékik Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhai.	³¹ Akkor így szólt hozzájuk Jézus: - Mindnyájan megrendültek hitetekben miattam ezen az éjszakán. Meg van írva ugyanis: <i>Megverem a pásztort, s a nyáj juhai szétszóródnak.</i>
³² Postquam autem resurrexero, praecedam vos in Galilaeam ”.	³² De feltámadásom után majd elöttetek megyek Galileába.”	³² De miután feltámadtam, elöttetek megyek Galileába.«	³² De föltámadásom után megelőzlek majd titeket Galileában.”	³² De föltámadásom után elöttetek megyek majd Galileába.	³² De miután feltámadtam, elöttetek megyek Galileába.
³³ Respondens autem Petrus ait illi: „Et si omnes scandalizati fuerint in te, ego numquam scandalizabor ”.	³³ Péter fogadkozott: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is, én nem botránkozom meg soha.”	³³ Erre Péter megszólalt és azt mondta neki: »Ha mindenki megbotránkozik is benned, én soha meg nem botránkozom.«	³³ Péter erre így fogadkozott: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is tebenned, én meg nem botránkozom soha.”	³³ Péter pedig felelvén, monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is te benned, én soha meg nem botránkozom.	³³ Ekkor Péter így szólt hozzá: - Ha mindenki megrendül is hitében miattad, én soha meg nem rendülök.

³⁴Ait illi Iesus: „Amen dico tibi: In hac nocte, antequam gallus cantet, ter me negabis”.	³⁴Jézus csak ennyit mondott: „Bizony mondom neked, még az éjjel, mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz.”	³⁴Jézus azt felelte neki: »Bizony, mondom neked: ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor is megtagadsz engem.«	³⁴Jézus csak ennyit mondott: „Bizony mondom neked, még az éjjel, mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.” De Péter tovább erősködött: ³⁵„Ha meg is kell halnom veled, nem tagadlak meg.” Hasonlóképpen fogadkozott a többi tanítvány is.	³⁴Monda néki Jézus: Bizony mondom neked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem.	³⁴Jézus ezt mondta neki: - Bizony mondom neked, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.
³⁵Ait illi Petrus: „Etiam si oportuerit me mori tecum, non te negabo”. Similiter et omnes discipuli dixerunt.	³⁵Péter erősködött: „Még ha meg kell is veled halnom, akkor sem tagadlak meg.” Ugyanígy beszélt a többi tanítványa is.	³⁵Péter erre így fogadkozott: »Még ha meg is kell veled együtt halnom, akkor sem tagadlak meg téged.« Hasonlóan beszéltek a tanítványok mindnyájan.	³⁵„Ha meg is kell halnom veled, nem tagadlak meg.” Hasonlóképpen fogadkozott a többi tanítvány is.	³⁵Monda néki Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképpen szólnak vala a többi tanítványok is.	³⁵Péter így szólt: - Ha meg kell is halnom veled, akkor sem tagadlak meg. A többi tanítvány ugyanígy beszélt.
³⁶Tunc venit Iesus cum illis in praedium, quod dicitur Gethsemani. Et dicit discipulis: „Sedete hic, donec vadam illuc et orem”.	³⁶Közben odaért velük a Getszemáni nevű majorba. „Üljetek le – mondta tanítványainak –, én arrébb megyek és imádkozom.”	³⁶Akkor Jézus elment velük egy majorba, amelyet Getszemáninak hívnak, és azt mondta a tanítványoknak: »Üljetek le itt, amíg én elmegyek oda és imádkozom.«	³⁶Közben Jézus a Getszemáni nevű majorba érkezett velük. ³⁷„Üljetek le itt, amíg tovább megyek s imádkozom”, mondta tanítványainak.	³⁶Akkor elméne Jézus velök egy helyre, a melyet Gecsemánénak hívtak, és monda a tanítványoknak: Üljetek le itt, míg elmegyek és amott imádkozom.	³⁶Akkor elment velük Jézus egy helyre, amit Getszemáninak hívtak, és így szólt tanítványaihoz: - Üljetek le itt, amíg elmegyek, és amott imádkozom.
³⁷Et assumpto Petro et duobus filiis Zebedaei, coepit	³⁷Csak Pétert és Zebedeus két fiát vitte magával.	³⁷Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, s elkezdett	Csak Pétert és Zebedeus két fiát vitte magával.	³⁷És maga mellé vevén Pétert és Zebedeusnak két fiát,	³⁷Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, azután

contristari et maestus esse.	Egyszerre szomorúság fogta el, és gyötrődni kezdett.	remegni és gyötrődni.	³⁸ Egyszerre csak szomorkodni és gyötrődni kezdett.	kezde szomorkodni és gyötrődni.	szomorkodni és gyötrődni kezdett.
³⁸ Tunc ait illis: „Tristis est anima mea usque ad mortem; sustinete hic et vigilate mecum”.	³⁸ „Halálosan szomorú a lelkem – mondta nekik. – Maradjatok itt és virrasszatok velem!”	³⁸ Akkor azt mondta nekik: »Szomorú az én lelkem mindhalálig. Maradjatok itt, és virrasszatok velem.«	„Halálosan szomorú a lelkem, mondta nekik, várjatok itt és virrasszatok velem.”	³⁸ Ekkor monda nekik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig! maradjatok itt és vigyázzatok én velem.	³⁸ Akkor így szólt hozzájuk: - Halálosan <i>szomorú az én lelkem</i> . Maradjatok itt, és virrasszatok velem.
³⁹ Et progressus pusillum, procidit in faciem suam orans et dicens: „Pater mi, si possibile est, transeat a me calix iste; verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu”.	³⁹ Valamivel odébb ment, és arcra borulva így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te!”	³⁹ Egy kissé előbbre ment, arcra borult és így imádkozott: »Atyám, ha lehetséges, múltjék el tőlem ez a kehely. De ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te.«	³⁹ Kicsit tovább ment és arcra borulva így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely, de ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.”	³⁹ És egy kissé előre menve, arcra borula, könnyörögvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te.	³⁹ Egy kissé továbbment, arcra borult, és így imádkozott: - Atyám, ha lehetséges, távozzék tőlem ez a kehely, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te!
⁴⁰ Et venit ad discipulos et invenit eos dormientes; et dicit Petro: „Sic non potuistis una hora vigilare mecum?”	⁴⁰ Aztán visszament tanítványaihoz, de alva találta őket. Szemére vetette Péternek: „Még egy órát sem tudtok velem virrasztani?”	⁴⁰ Ezután odament a tanítványokhoz, és alva találta őket. Azt mondta Péternek: »Így hát nem tudtatok egy órát sem virrasztani velem?”	⁴⁰ Aztán visszament tanítványaihoz, de alva találta őket. Rászólt Péterre: „Így hát egy óra hosszat sem tudtatok virrasztani velem?”	⁴⁰ Akkor méne a tanítványokhoz és alva találta őket, és monda Péternek: Így nem birtatok vigyázni velem egy óráig sem!?”	⁴⁰ Visszajött a tanítványokhoz, és alva találta őket; így szólt Péterhez: - Hát egy órát sem tudtatok virrasztani velem?”
⁴¹ Vigilate et orate, ut non intretis in tentationem; spiritus	⁴¹ Virrasszatok és imádkozzatok, nehogy kísértésbe	⁴¹ Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!	⁴¹ Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.	⁴¹ Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek;	⁴¹ Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!

quidem promptus est, caro autem infirma”.	esetek. A lélek ugyan készséges, a test azonban erőtlen.”	A lélek ugyan kész, de a test erőtlen.«	A lélek ugyan készséges, a test azonban gyöngé.”	mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlen.	A lélek ugyan kész, de a test erőtlen.
⁴² Iterum secundo abiit et oravit dicens: „Pater mi, si non potest hoc transire, nisi bibam illud, fiat voluntas tua”.	⁴² Másodszor is elment és így imádkozott: „Atyám, ha nem kerülhet el ez a kehely anélkül, hogy ki ne igyam, legyen akaratom szerint!”	⁴² Aztán újra elment másodszor is, és így imádkozott: »Atyám, ha nem lehet, hogy elmúljon ez anélkül, hogy kiigyam, legyen meg a te akaratom.«	⁴² Másodszor is elvonult és így imádkozott: „Atyám, ha nem kerülhet el (ez a kehely) anélkül, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratom.”	⁴² Ismét elméne másodszor is, és könyörge, mondván: Atyám! ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratom.	⁴² Másodszor is elment, és így imádkozott: - Atyám, ha nem távozzhat tőlem ez a kehely anélkül, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratom!
⁴³ Et venit iterum et invenit eos dormientes: erant enim oculi eorum gravati.	⁴³ Amikor visszatért, megint alva találta őket.	⁴³ Megint visszatért, és újra alva találta őket, mert a szemük elnehezedett.	⁴³ Mikor visszatért, megint alva találta őket, mert szemük elnehezült.	⁴³ És mikor visszatérte, ismét alva találta őket; mert megnehezédtek vala az ő szemeik.	⁴³ Amikor visszajött, ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük.
⁴⁴ Et relictis illis, iterum abiit et oravit tertio, eundem sermonem iterum dicens.	⁴⁴ Erre otthagyta őket, újra elment, és harmadszor is ugyanazokkal a szavakkal imádkozott.	⁴⁴ Erre otthagyta őket, ismét elment és harmadszor is imádkozott újra, ugyanazokkal a szavakkal.	⁴⁴ Erre otthagyta őket, ismét elment s harmadszor is ugyanazokkal a szavakkal imádkozott.	⁴⁴ És ott hagyva őket, ismét elméne és imádkozék harmadszor, ugyanazon beszéddel szólván.	⁴⁴ Otthagyta őket, újra elment, és harmadszor is imádkozott ugyanazokkal a szavakkal.
⁴⁵ Tunc venit ad discipulos et dicit illis: „Dormite iam et requiescite; ecce appropinquavit hora,	⁴⁵ Aztán visszament tanítványaihoz, s így szólt: „Aludjatok csak és pihenjete! Elérkezett az óra. Az	⁴⁵ Aztán odament a tanítványokhoz és azt mondta nekik: »Aludjatok már és nyugodjatok! Íme, elközelgett az óra, és az Emberfiát a	⁴⁵ Aztán visszatért tanítványaihoz és így szólt: „Aludjatok csak és nyugodjatok! Itt az óra! Az Emberfia	⁴⁵ Ekkor méne az ő tanítványaihoz, és monda nekik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Ímé, elközelgett az óra, és az embernek Fia a	⁴⁵ Akkor odament a tanítványokhoz, és így szólt hozzájuk: - Aludjatok tovább, és pihenjete! Íme, eljött az óra, amikor

et Filius hominis traditur in manus peccatorum.	Emberfiát a bűnösök kezére adják.	bűnösök kezébe adják.	bűnösök kezébe kerül.	bűnösök kezébe adatik.	az Emberfia bűnösök kezébe adatik.
⁴⁶ Surgite, eamus; ecce appropinquavit, qui me tradit ”.	⁴⁶ Keljetek föl, menjünk! Nézzétek, itt jön, aki elárul.”	⁴⁶ Keljetek föl, menjünk! Íme, közel van már, aki elárul engem.«	⁴⁶ Keljetek föl, menjünk! Nézzétek, itt jön, aki elárul engem.”	⁴⁶ Keljetek fel, menjünk! Ímé elközelgett, a ki engem elárul.	⁴⁶ Ébredjetek, menjünk! Íme, közel van, aki kiszolgáltat engem.
⁴⁷ Et adhuc ipso loquente, ecce Iudas, unus de Duodecim, venit, et cum eo turba multa cum gladiis et fustibus, missi a principibus sacerdotum et senioribus populi.	⁴⁷ Még beszélt, amikor odaért Júdás, a tizenkettő közül az egyik, s vele a főpapoknak és a nép véneinek megbízásából egy kardokkal és dorongokkal és fölszerelt csapat.	⁴⁷ Még beszélt, amikor íme, Júdás, a tizenkettő közül az egyik megérkezett, és vele nagy tömeg kardokkal és dorongokkal a főpapoktól és a nép véneitől.	⁴⁷ Még beszélt, mikor odaérkezett Júdás, egy a tizenkettő közül, s vele a főpapoknak és a nép véneinek megbízásából egy kardokkal és dorongokkal és fölszerelt csapat.	⁴⁷ És még mikor beszél vala, ímé Júdás, egy a tizenkettő közül, eljőve és vele együtt sok nép fegyverekkel és fustélyokkal, a főpapoktól és a nép véneitől.	⁴⁷ Még beszélt, amikor íme, megjött Júdás, egy a Tizenkettő közül. Nagy sokaság jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép véneitől.
⁴⁸ Qui autem tradidit eum, dedit illis signum dicens: „Quemcumque osculatus fuero, ipse est; tenete eum! ”.	⁴⁸ Az áruló jelben egyezett meg velük. „Akit megcsókolok – mondta –, ő az, fogjátok el!”	⁴⁸ Aki elárulta őt, jelt adott nekik: »Akit megcsókolok, ő az, fogjátok el!«	⁴⁸ Az áruló jelben egyezett meg velük: „Akit megcsókolok, mondta, ő az, fogjátok el.”	⁴⁸ A ki pedig őt elárulja vala, jelt ad nekik, mondván: A kit én majd megcsókolok, ő az, fogjátok meg őt.	⁴⁸ Az áruló ezt a jelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, ő az. Őt fogjátok el!”
⁴⁹ Et confestim accedens ad Iesum dixit: „Ave, Rabbi! ” et osculatus est eum.	⁴⁹ Azzal mindjárt Jézushoz lépett. „Üdvözöllek, Mester!” – mondta, és megcsókolta.	⁴⁹ Mindjárt odalépett Jézushoz és azt mondta: »Üdvözlégy, Mester!« És megcsókolta.	⁴⁹ Azzal mindjárt Jézushoz lépett: „Üdvözlégy, Mester!” – szólt és megcsókolta.	⁴⁹ És mindjárt Jézushoz lépvén, monda: Üdvözlégy, Mester! és megcsókolá őt.	⁴⁹ Nyomban Jézushoz ment, és így szólt: - Üdv, Mester! – és megcsókolta.
⁵⁰ Iesus autem dixit illi:	⁵⁰ Jézus megkérdezte:	⁵⁰ Jézus így szólt hozzá:	⁵⁰ Jézus megkérdezte:	⁵⁰ Jézus pedig monda néki:	⁵⁰ Jézus ezt mondta neki:

„Amice, ad quod venisti! ”. Tunc accesserunt et manus iniecerunt in Iesum et tenuerunt eum. ⁵¹Et ecce unus ex his, qui erant cum Iesu, extendens manum exemit gladium suum et percutiens servum principis sacerdotum amputavit auriculam eius. ⁵²Tunc ait illi Iesus: „Converte gladium tuum in locum suum. Omnes enim, qui acceperint gladium, gladio peribunt. ⁵³An putas quia non possum rogare Patrem meum, et exhibebit mihi modo plus quam duodecim legiones angelorum? ⁵⁴Quomodo ergo implebuntur	„Barátom, miért jöttél?” Erre körülfogták Jézust, kezét emeltek rá, és foglyul ejtették. ⁵¹Jézus kísérői közül az egyik kardjához kapott, kirántotta, a főpap szolgájára sújtott és levágta a fülét. ⁵²Jézus rászólt: „Tedd vissza hüvelyébe kardodat! Aki kardot ragad, az kard által vész el. ⁵³Vagy azt hiszed, hogy nem kérhetem Atyámat, s nem küldene tizenkét légió angyalnál is többet? ⁵⁴De akkor hogy teljesedne be az Írás,	»Barátom, ezért jöttél!« Akkor odamentek, kezét emeltek Jézusra és megragadták őt. ⁵¹És ímé, az egyik azok közül, akik Jézussal voltak, kinyújtotta a kezét, kihúzta a kardját, rásújtott a főpap szolgájára, és levágta a fülét. ⁵²Jézus erre azt mondta neki: »Tedd vissza a kardodat a helyére. Mert mindaz, aki kardot ragad, kard által vész el. ⁵³Vagy azt hiszed, nem kérhetném Atyámat, hogy azonnal küldjön nekem több, mint tíz légió angyalt? ⁵⁴De akkor hogyan teljesednének be az	„Barátom, miért jöttél?” Erre körülfogták Jézust, kezét emeltek rá és foglyul ejtették. ⁵¹Jézus egyik kísérője kardjához kapott, kirántotta és rásújtva a főpap szolgájára, levágta fülét. ⁵²Jézus azonban rászólt: „Tedd vissza hüvelyébe kardodat. Mindaz, aki kardot ragad, kard által vész el. ⁵³Vagy azt gondolod, hogy Atyám nem bocsátana rendelkezésemre rögtön tizenkét ezred angyalnál is többet, ha kérném? ⁵⁴De akkor hogyan teljesednék be az	Barátom, miért jöttél? Akkor hozzámenvén, kezeiket Jézusra veték és megfogák őt. ⁵¹És ímé egyik azok közül, a kik a Jézussal valának, kinyújtván kezét, szablyáját kirántá, és a főpap szolgáját megcsapván, levágá annak egyik fülét. ⁵²Akkor monda néki Jézus: Tedd helyére szablyádat; mert a kik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniök. ⁵³Avagy azt gondolod-e, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál? ⁵⁴De mi módon teljesednének be az	- Barátom, tudom, miért jöttél. Akkor odamentek, kezét vetettek rá, és elfogták. ⁵¹Egy pedig azok közül, aki Jézussal voltak, kardjához kapott, kirántotta, lecsapott a főpap szolgájára, és levágta a fülét. ⁵²Ekkor így szólt hozzá Jézus: - Tedd vissza kardod a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek. ⁵³Vagy azt gondolod, nem kérhetném Atyámat, hogy mosz azonnal adjon mellém tizenkét légió angyalnál is többet? ⁵⁴De akkor miként teljesednének be az
---	---	---	---	--	---

Scripturae quia sic oportet fieri?''.	amely szerint ennek így kell történnie?''	Írások, hogy ennek így kell történnie?«	Írás, amely szerint ennek így kell történnie?''	írások, hogy így kell lenni?	Írások, hogy ennek így kell történnie?
⁵⁵In illa hora dixit Iesus turbis: „Tamquam ad latronem existis cum gladiis et fustibus comprehendere me? Cotidie sedebam docens in templo, et non me tenuistis ”.	⁵⁵Abban az órában Jézus azt mondta a tömegnek: „Mint valami rabló ellen, úgy vonultatok ki kardokkal és dorongokkal, hogy elfogjatok. Naponta ott voltam a templomban, és tanítottam, mégsem fogtatok el.	⁵⁵Abban az órában Jézus azt mondta a tömegeknek: »Mint valami rabló ellen, úgy jöttetek ki kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok engem. Mindennap a templomban ültem és tanítottam, és nem fogtatok el.«	⁵⁵A csapathoz pedig abban az órában e szavakkal fordult Jézus: „Mint valami rabló ellen, úgy vonultatok ki kardokkal és dorongokkal, hogy elfogjatok. Naphosszat együtt voltam veletek a templomban és tanítottam, mégsem fogtatok el.	⁵⁵Ugyanekkor monda Jézus a sokaságnak: Mint valami latorra, úgy jöttetek fegyverekkel és fustélyokkal, hogy megfogjatok engem? Naponként nálatok ültem, tanítván a templomban, és nem fogtatok meg engem.	⁵⁵Abban az órában így szólt Jézus a sokasághoz: - Úgy vonultatok ki, mint valami rabló ellen, kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok. Mindennap a Templomban ültem és tanítottam, mégsem fogtatok el.
⁵⁶Hoc autem totum factum est, ut implerentur scripturae Prophetarum. Tunc discipuli omnes, relicto eo, fugerunt.	⁵⁶Ez mind azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai.” Erre a tanítványok mind elhagyták és elmenekültek.	⁵⁶Mindez azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Akkor a tanítványok mindnyájan otthagyták őt és elfutottak.	⁵⁶Mindez azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai.” Erre a tanítványok mind elhagyták őt és elfutottak.	⁵⁶Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor elhagyák őt a tanítványok mind, és elfutának.	⁵⁶Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Akkor a tanítványok mind elhagyták, és elfutottak.
⁵⁷Illi autem tenentes Iesum duxerunt ad Caipham principem sacerdotum, ubi scribe et seniores convenerant.	⁵⁷Akik elfogták Jézust, Kaifás főpap elé hurcolták. Ott már együtt voltak az írástudók és a nép vénei.	⁵⁷Azok pedig megragadták Jézust és elvitték Kaifáshoz, a főpaphoz, ahol az írástudók és vének összegyűltek.	⁵⁷Akik elfogták Jézust, Kajafás főpaphoz hurcolták. Ott gyülekeztek az írástudók és a nép vénei.	⁵⁷Amazok pedig megfogván Jézust, vivék Kajafáshoz, a főpaphoz, a hol az írástudók és a vének egybegyűltek vala.	⁵⁷Akik elfogták Jézust, elvitték Kaifáshoz, a főpaphoz, ahol összegyűltek az írástudók és a vének.

⁵⁸Petrus autem sequebatur eum a longe usque in aulam principis sacerdotum; et ingressus intro sedebat cum ministris, ut videret finem. ⁵⁹Principes autem sacerdotum et omne concilium quaerebant falsum testimonium contra Iesum, ut eum morti traderent, ⁶⁰et non invenerunt, cum multi falsi testes accessissent. Novissime autem venientes duo ⁶¹dixerunt: „Hic dixit: „Possum destruere templum Dei et post triduum aedificare illud” ”. ⁶²Et surgens princeps sacerdotum ait illi:	⁵⁸Péter messziről követte, egészen a főpap palotájáig. Bement és leült a szolgák közé, hogy lássa, mi lesz a dolog vége. ⁵⁹A főpapok és az egész főtanács hamis bizonyítékokat kerestek Jézus ellen, hogy halálra ítélhessék, ⁶⁰de mivel nem találtak, sok hamis tanú jelentkezett. Végre jött kettő, ⁶¹s így vádaskodott: „Azt állította: Le tudom bontani az Isten templomát, és három nap alatt újra fel tudom építeni.” ⁶²A főpap erre felállt és megkérdezte:	⁵⁸Péter pedig messziről követte őt a főpap palotájáig. Bement oda és leült a szolgákkal, hogy lássa a dolog végét. ⁵⁹A főpapok pedig, és az egész főtanács hamis tanúvallomást kerestek Jézus ellen, hogy halálra adják, ⁶⁰de nem találtak, noha sok hamis tanú jelentkezett. Végül előállt kettő ⁶¹és így szólt: »Ez azt mondta: Le tudom bontani az Isten templomát, és három nap alatt fölépítem.« ⁶²Ekkor a főpap fölkelt és azt mondta	⁵⁸Péter messziről követte őt a főpap palotájáig. Bement oda és leült a szolgák közé, hogy lássa a dolog végét. ⁵⁹A főpapok az egész főtanáccsal együtt hamis bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra ítélhessék. ⁶⁰De nem találtak, noha sok hamis tanú jelentkezett. Végre két (hamis tanú) jött s így szólt: ⁶¹„Ez azt állította: le tudom rontani Isten templomát és három nap alatt fölépítem azt.” ⁶²A főpap erre fölkelt és megkérdezte:	⁵⁸Péter pedig követi vala őt távolról egész a főpap pitvaráig; és bemenvén, ott ül vala a szolgákkal, hogy lássa a végét. ⁵⁹A főpapok pedig és a vének és az egész tanács hamis bizonyítékot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; ⁶⁰És nem találának. És noha sok hamis tanú jött vala elő, még sem találának. Utoljára pedig előjövén két hamis tanú, ⁶¹Monda: Ez azt mondta: Leronthatom az Isten templomát, és három nap alatt felépíthetem azt. ⁶²És fölkelvén a főpap, monda néki:	⁵⁸Péter távolról követte egészen a főpap palotájának udvaráig. Bement, és leült a szolgákkal, hogy lássa, mi lesz ennek a vége. ⁵⁹A főpapok pedig az egész szanhedrinnel együtt igyekeztek hamis tanúvallomásra szert tenni Jézus ellen, hogy halálra adhassák, ⁶⁰de nem találtak, jöllehet sok hamis tanú állt elő. Végül előálltak ketten, ⁶¹és így szóltak: - Ez azt mondta: „Le tudom rombolni Isten szentélyét, és három nap alatt fel tudom építeni.” ⁶²A főpap felállt, és így szólt hozzá:
---	--	---	--	--	--

„Nihil respondes? Quid isti adversum te testificantur? ”. ⁶³Iesus autem tacebat. Et princeps sacerdotum ait illi: „Adiuro te per Deum vivum, ut dicas nobis, si tu es Christus Filius Dei ”. ⁶⁴Dicit illi Iesus: „Tu dixisti. Verumtamen dico vobis: Amodo videbitis Filium hominis sedentem a dextris Virtutis et venientem in nubibus caeli ”. ⁶⁵Tunc princeps sacerdotum scidit vestimenta sua dicens: „Blasphemavit! Quid adhuc egemus testibus? Ecce nunc audistis blasphemiam.	„Nem felelsz semmit arra, amivel ezek vádolnak?” ⁶³Jézus hallgatott. A főpap folytatta: „Esküvel kényszerítek az élő Istenre, mondd meg, te vagy-e a Messiás, az Isten Fia?” ⁶⁴„Magad mondtad – felelte Jézus. – De mondom nektek, mostantól látni fogjátok az Emberfiát, amint a Hatalom jobbján ül, és amint majd eljön az ég felhőin.” ⁶⁵A főpap erre megszaggatta ruháját s felkiáltott: „Káromkodott! Mi szükségünk van még tanúkra? Magatok is hallottátok a káromkodást.	neki: »Semmit sem felelsz? Mi az, amit ezek tanúsítanak ellened?« ⁶³De Jézus csak hallgatott. A főpap erre így szólt hozzá: »Megesketlek téged az élő Istenre: mondd meg nekünk, te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia?« ⁶⁴Jézus azt felelte neki: »Te mondtad. De mondom nektek: most már látni fogjátok az Emberfiát a Hatalmasnak jobbján ülni, és eljönni az ég felhőin«. ⁶⁵Ekkor a főpap megszaggatta ruháit és így szólt: »Káromkodott! Mi szükségünk van még tanúkra? Ímé, most hallottátok a káromkodást.	„Semmit sem felelsz arra, amivel ezek vádolnak?” Jézus hallgatott. ⁶³A főpap folytatta: „Esküvel kényszerítelek az élő Istenre: mondd meg, te vagy-e a Messiás, az Isten fia?” ⁶⁴„Én vagyok”, felelte Jézus. „Mondom azonban nektek: látni fogjátok egykor, hogy az Emberfia ott ül a Mindenható jobbján és eljön az ég felhőin.” ⁶⁵A főpap erre megszaggatta ruháját: „Káromkodott! – kiáltotta. Mi szükségünk van még tanúkra?	Semmit sem felelsz é? Micsoda tanúbizonyságot tesznek ezek ellened? ⁶³Jézus pedig hallgat vala. És felelvén a főpap, monda néki: Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Istennek Fia? ⁶⁴Monda néki Jézus: Te mondad. Sőt mondom nektek: Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljöni az égnek felhőiben. ⁶⁵Ekkor a főpap megszaggatá a maga ruháit, és monda: Káromlást szólott. Mi szükségünk van még bizonyosságokra? Ímé most hallottátok az ő káromlását.	- Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellenes vallanak? ⁶³Jézus azonban hallgatott. A főpap ekkor ezt mondta neki: - Esküdj meg az élő Istenre, és mondd meg nekünk, te vagy-e a Messiás, az Isten Fia! ⁶⁴Jézus ekkor így felelt: - Te mondtad. Sőt mondom nektek, mostantól fogva látni fogjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbján ül, és <i>jön az ég felhőin</i>. ⁶⁵A főpap erre megszaggatta ruháját, és így szólt: - Istent káromolta. Mi szükségünk van még tanúkra? Ímé, most hallottátok az istenkáromlást.
--	--	--	--	---	---

⁶⁶Quid vobis videtur? ". Illi autem respondentes dixerunt: „Reus est mortis! ”. ⁶⁷Tunc expuerunt in faciem eius et colaphis eum ceciderunt; alii autem palmas in faciem ei dederunt ⁶⁸dicentes: „Prophetiza nobis, Christe: Quis est, qui te percussit? ”. ⁶⁹Petrus vero sedebat foris in atrio; et accessit ad eum una ancilla dicens: „Et tu cum Iesu Galilaeo eras! ”. ⁷⁰At ille negavit coram omnibus dicens: „Nescio quid dicis! ”.	⁶⁶Mi a véleményetek?” „Méltó a halálra!” – kiabálták. ⁶⁷Aztán szembeköpdösték, és ököllel verték, mások arcul ütötték, ⁶⁸és közben kérdezték: „Találd ki, Messiás, ki ütött meg!” ⁶⁹Péter kint ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgáló, és megszólította: „Te is a galileai Jézussal voltál.” ⁷⁰De ő mindnyájuk hallatára tagadta: „Nem értem, mit beszélsz.”	⁶⁶Mit gondoltok?« Azok ezt felelték: »Méltó a halálra!« ⁶⁷Azután az arcába köptek, ököllel verték, mások pedig pofon ütötték ⁶⁸és azt mondták: »Prófétáld nekünk, Krisztus, ki az, aki megütött téged?« ⁶⁹Péter pedig kint ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálólány és így szólt: »Te is a galileai Jézussal voltál!« ⁷⁰Ő azonban mindenki előtt letagadta ezt: »Nem tudom, mit beszélsz.«	⁶⁶Most magatok is hallhattátok a káromkodást. Mi a véleményetek?” Azok így kiáltottak: „Méltó a halálra!” ⁶⁷Erre arcul köpdösték és ököllel ütötték, mások pedig arcul verték és azt mondták: ⁶⁸„Találd ki, Messiás: ki ütött rád?” ⁶⁹Miközben Péter kinn ült az udvaron, odalépett hozzá egy cseléd lány és megjegyezte: „Te is a galileai Jézussal voltál.” ⁷⁰De ő mindnyájuk hallatára tagadta: „Nem értem, mit beszélsz.”	⁶⁶Mit gondoltok? Azok pedig felelvén mondanak: Méltó a halálra. ⁶⁷Akkor szemébe köpdösének és arcul csapdosák őt, némelyek pedig botokkal verék, ⁶⁸Mondván: Prófétáld meg nekünk Krisztus, kicsoda az, a ki üt téged? ⁶⁹Péter pedig künn ül vala az udvaron, és hozzá menvén egy szolgálóleány, monda: Te is a Galileabeli Jézussal valál. ⁷⁰Ő pedig mindenkinek hallatára megtagadá, mondván: Nem tudom, mit beszélsz.	⁶⁶Mi a véleményetek? Azok így feleltek: - Méltó a halálra! ⁶⁷Azután szembeköpték, ököllel ütötték, mások meg pofozták, ⁶⁸és ezt mondták: - Messiás, prófétáld, ki ütött meg! ⁶⁹Péter kinn ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálólány, és így szólt: - Te is a galileai Jézussal voltál. ⁷⁰Ő azonban tagadta mindenki előtt, és ezt mondta: - Nem tudom, mit beszélsz.
---	--	--	---	---	---

⁷¹Exeunte autem illo ad ianuam, vidit eum alia et ait his, qui erant ibi: „Hic erat cum Iesu Nazareno! ”.	⁷¹Amikor kifelé tartott a kapun, egy másik szolgáló is észrevette: „Ez is a názáreti Jézussal volt” – mondta a többieknek.	⁷¹Amikor kiment a kapuba, meglátta őt egy másik, és így szólt az ott lévőkhez: »Ez is a Názáreti Jézussal volt!«	⁷¹Mikor aztán kifelé készült a kapun, meglátta őt egy másik cseléd lány és szólt az ottlévőknek: ⁷²„Ez is a názáreti Jézussal volt.”	⁷¹Mikor pedig kiméne a tornácra meglátá őt egy másik szolgálóleány, és monda az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal vala.	⁷¹Mikor kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálólány, és ezt mondta az ott lévőknek: - Ez a Názáreti Jézussal volt.
⁷²Et iterum negavit cum iuramento: „Non novi hominem!”.	⁷²Megint tagadta, most már esküvel: „Nem ismerem azt az embert.”	⁷²Ő ismét esküvel tagadta: »Nem ismerem azt az embert!«	Megint tagadta, most már esküvel: „Nem ismerem azt az embert.”	⁷²És ismét megtagadá esküvéssel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert.	⁷²Ő ismét tagadta, mégpedig esküvel: - Nem ismerem azt az embert.
⁷³Post pusillum autem accesserunt, qui stabant, et dixerunt Petro: „Vere et tu ex illis es, nam et loquela tua manifestum te facit ”.	⁷³Röviddel ezután az ott állók körülfogták Pétert és bizonygatták: „De bizony, közénk tartozol te is, hiszen beszéded is elárul.”	⁷³Kis idő múltán odamentek az ott állók és azt mondták Péternek: »Biztosan te is közünk vagy, hiszen a kiejtésed is elárul téged.«	⁷³Röviddel ezután az ott állók körülfogták Pétert és bizonygatták: „De bizony, közénk tartozol te is, hiszen kiejtésed is elárul.”	⁷³Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók menének hozzá, és mondának Péternek: Bizony te is közünk való vagy; hiszen a te beszéded is elárul téged.	⁷³Kis idő múlva az ott álldogálók mentek oda, és így szóltak Péterhez: - Bizony, közünk való vagy te is, hiszen a kiejtésed is elárulja.
⁷⁴Tunc coepit detestari et iurare: „Non novi hominem!”. Et continuo gallus cantavit;	⁷⁴Erre már esküdözni és átkozódni kezdett: „Nem ismerem azt az embert!” Azon nyomban megszólalt a kakas.	⁷⁴Erre ő elkezdett átkozódni és esküdözni: »Nem ismerem azt az embert.« Akkor mindjárt megszólalt a kakas.	⁷⁴Erre már átkozódni és esküdözni kezdett: „Nem ismerem azt az embert!” Akkor mindjárt megszólalt a kakas.	⁷⁴Ekkor átkozódni és esküdözni kezdte, hogy: Nem ismerem ezt az embert. És a kakas azonnal megszólalt.	⁷⁴Akkor átkozódni és esküdözni kezdett: - Nem ismerem azt az embert! És nyomban megszólalt a kakas.
⁷⁵et recordatus est Petrus verbi Iesu, quod dixerat:	⁷⁵Péternek akkor eszébe jutott Jézus szava: „Mielőtt a	⁷⁵Péternek pedig eszébe jutott Jézus szava, aki	⁷⁵Péternek ekkor eszébe jutott Jézus szava: „Mielőtt a	⁷⁵És megemlékezék Péter a Jézus beszédéről, ki ezt	⁷⁵Péter visszaemlékezett arra, amit Jézus

„Priusquam gallus cantet, ter me negabis”. Et egressus foras ploravit amare.	kakas szól, háromszor megtagadsz.” Kiment, és keserves sírásra fakadt.	megmondta: »Mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.« Kiment onnan és keserves sírásra fakadt.	kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.” Kiment és keserves sírásra fakadt.	mondotta vala néki: Mielőtt a kakas szólana, háromszor megtagadsz engem; és kimenvén onnan, keservesen síra.	mondott neki: „Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.
¹ Mane autem facto, consiliū inierunt omnes principes sacerdotum et seniores populi adversus Iesum, ut eum morti traderent.	¹ Amikor megvirradt, a főpapok és a népvénei tanácsot tartottak és elhatározták, hogy halálra adják.	¹ Amikor megvirradt, a főpapok mindnyájan, és a népvénei, döntést hoztak Jézus ellen, hogy halálra adják őt.	¹ Mikor megvirradt, a főpapok és a népvénei tanácsra ültek össze és elhatározták, hogy halálra adják Jézust.	¹ Mikor pedig reggel lőn, tanácsot tartának mind a főpapok és a népvénei Jézus ellen, hogy őt megöljék.	¹ Amikor megvirradt, a főpapok és a népvénai valamennyien azt a határozatot hozták Jézus ellen, hogy halálra juttatják.
² Et vinctum adduxerunt eum et tradiderunt Pilato praesidi.	² Megkötözték, elvezették, és átadták Pilátus helytartónak.	² Megkötözték, elvezették és átadták Pilátus helytartónak.	² Megkötözve elvezették és kiszolgáltatták (Poncius) Pilátus helytartónak.	² És megkötözték őt, elvivék, és átadják őt Poncius Pilátusnak a helytartónak.	² Megkötözték, elvezették, és átadták Pilátusnak, a helytartónak.
³ Tunc videns Iudas, qui eum tradidit, quod damnatus esset, poenitentia ductus, rettulit triginta argenteos principibus sacerdotum et senioribus	³ Amikor Júdás, az áruló látta, hogy elítélték, megbánta tettét, és visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek.	³ Amikor Júdás, aki elárulta őt, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, és visszavitte a harminc ezüstpénzt a főpapoknak és a véneknek.	³ Mikor Júdás, az áruló látta, hogy elítélték, megbánta tettét és visszavitte a harminc ezüstpénzt a főpapoknak és a véneknek:	³ Akkor látván Júdás, a ki őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát, és visszavivé a harmincz ezüst pénzt a főpapoknak és a véneknek,	³ Amikor Júdás, aki kiszolgáltatta, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a főpapoknak és a véneknek a harminc ezüstöt,
⁴ dicens: „Peccavi tradens sanguinem innocentem”.	⁴ „Vétkeztem – mondta –, elárultam az igaz vért.”	⁴ Azt mondta: »Vétkeztem,	⁴ „Vétkeztem, mondta, elárultam az igaz vért.”	⁴ Mondván: Vétkeztem, hogy	⁴ és ezt mondta:

At illi dixerunt: „Quid ad nos? Tu videris! ”.	„Mi közünk hozzá? – válaszolták. – A te dolgod!”	elárultam az igaz vért.« Azok azt felelték: »Mi közünk hozzá? A te dolgod!«	„Mi közünk hozzá? – válaszolták. A te dolgod.”	elárultam az ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk hozzá? Te lássad.	- Vétkeztem, mert ártatlan vért szolgáltatottam ki. De azok ezt mondták: - Mi közünk hozzá? A te dolgod!
⁵ Et proiectionis argenteis in templo, recessit et abiens laqueo se suspendit.	⁵ Erre az ezüstöt beszórta a templomba, aztán elment és felakasztotta magát.	⁵ Erre beszórta az ezüstöt a templomba, aztán eltávozott, elment és fölakasztotta magát.	⁵ Erre a templomba szórta az ezüstpénzt, aztán elment és fölakasztotta magát.	⁵ Ő pedig eldobván az ezüst pénzeket a templomban, eltávozik; és elmenvén felakasztá magát.	⁵ Erre ő a szentélybe szórta az ezüstpénzt, majd elment, és felakasztotta magát.
⁶ Principes autem sacerdotum, acceptis argenteis, dixerunt: „Non licet mittere eos in corbanam, quia pretium sanguinis est.”	⁶ A főpapok fölszedték a pénzt, de úgy vélték: „Nem szabad a templom kincstárába tenni, mert vér díja.”	⁶ A főpapok pedig fölszedték az ezüstöt és azt mondták: »Nem szabad ezeket betenni a kincstárba, mert vér díja.«	⁶ A főpapok fölszedték a pénzt, de úgy vélték: „Nem szabad a templom kincstárába tenni, mert vér díja.”	⁶ A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket, mondának: Nem szabad ezeket a templom kincsei közé tennünk, mert vérnek ára.	⁶ A főpapok felszedték az ezüstöt, és így szóltak: „Ezt nem szabad a kincstárba tennünk, mert vérdíj.”
⁷ Consilio autem inito, emerunt ex illis agrum Figuli in sepulturam peregrinorum.	⁷ Tanácsot tartottak, és megvették rajta a fazekas telkét az idegenek számára temetőnek.	⁷ Miután tanácsot tartottak, megvásárolták rajta a fazekas földjét az idegenek számára temetőnek.	⁷ Tanácsot tartottak, és megvették rajta a fazekas telkét az idegenek temetkezési helyéül.	⁷ Tanácsot ülven pedig, megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek számára való temetőnek.	⁷ Aztán határozatot hoztak, és megvették rajta a fazekad mezejét az idegenek számára temetőnek.
⁸ Propter hoc vocatus est ager ille ager Sanguinis usque in hodiernum diem.	⁸ Ezért hívják azt a telket még ma is Vérmezőnek.	⁸ Ezért hívják azt a földet Vérmezőnek mind a mai napig.	⁸ Ezért hívják azt a telket ma is (Hakeldámának, vagyis) vérmezőnek.	⁸ Ezért hívják ezt a mezőt vérmezejének mind e mai napig.	⁸ Ezért hívják ezt a mezőt a mai napig Vérmezőnek.

⁹Tunc impletum est quod dictum est per Ieremiam prophetam di centem: „Et acceperunt triginta argenteos, pretium appretiati quem appretiaverunt a filiis Israel, ¹⁰et dederunt eos in agrum Figuli, sicut constituit mihi Dominus ”. ¹¹Iesus autem stetit ante praesidem; et interrogavit eum praeses dicens: „Tu es Rex Iudaeorum? ”. Dixit autem Iesus: „Tu dicis ”. ¹²Et cum accusaretur a principibus sacerdotum et senioribus, nihil respondit. ¹³Tunc dicit illi Pilatus:	⁹Így beteljesedett, amit Jeremiás próféta jövendölt: Fogtam a harminc ezüstöt, annak árát, akit ennyire becsültek, akit Izrael fiai becsültek ennyire, ¹⁰s a fazekas telkéért adták, ahogy az Úr parancsolta nekem. ¹¹Közben Jézust a helytartó elé állították. A helytartó megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” „Te mondod” – felelte Jézus. ¹²A főpapok és vének vádjaira azonban nem felelt semmit. ¹³Erre Pilátus így szólt hozzá:	⁹Akkor beteljesedett, amit Jeremiás próféta mondott: »Fogták a harminc ezüstöt – ez volt az ára, ennyire becsülték őt Izrael fiai –, ¹⁰és odaadták a fazekas földjéért, amint az Úr megparancsolta nekem«. ¹¹Jézus pedig ott állt a helytartó előtt. A helytartó megkérdezte tőle: »Te vagy a zsidók királya?« Jézus azt felelte: »Te mondod.« ¹²Amikor a főpapok és vének vádolták, semmit sem válaszolt. ¹³Akkor Pilátus azt mondta neki:	⁹Így beteljesedett, amit Jeremiás próféta jövendölt: „Fogták a harminc ezüstpénzt, a fölbecsültnek árát, kit Izrael fiai becsültek ennyire, ¹⁰és a fazekas telkéért adták oda. Így parancsolta meg nekem az Úr.” ¹¹Közben Jézust a helytartó elé állították. A helytartó megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” „Én vagyok” – felelte Jézus. ¹²A főpapok és vének vádaskodására azonban semmit sem felelt. ¹³Erre Pilátus így szólt hozzá: „Nem hallod, mi mindennel	⁹Ekkor teljesedik be a Jeremiás próféta mondása, a ki így szólott: És vevék a harmincz ezüst pénzt, a megbecsültnek árát, a kit Izráel fiai részéről megbecsültek, ¹⁰És adák azt a fazekas mezejéért, a mint az Úr rendelte volt nekem. ¹¹Jézus pedig ott áll a helytartó előtt; és kérdezé őt a helytartó, mondván: Te vagy-e a zsidók királya? Jézus pedig monda néki: Te mondod. ¹²És mikor vádolák őt a főpapok és a vének, semmit sem felele. ¹³Akkor monda néki Pilátus:	⁹Ekkor beteljesedett Jeremiás próféta szava: <i>És vették a harminc ezüstöt, az árát a felbecsültnek, akit Izrael fiai ennyire becsültek,</i> ¹⁰és odaadták a fazekas mezejéért, ahogy az Úr megparancsolta nekem. ¹¹Jézust a helytartó elé állították, aki ezt kérdezte tőle: - Te vagy a zsidók királya? Jézus így szólt: - Te mondod. ¹²De amikor a főpapok és a vének vádolták, semmit sem válaszolt. ¹³Akkor így szólt hozzá Pilátus:
---	---	---	---	--	--

„Non audis quanta adversum te dicant testimonia? ”. ¹⁴Et non respondit ei ad ullum verbum, ita ut miraretur praeses vehementer. ¹⁵Per diem autem sollemnem consueverat praeses dimittere turbae unum vinctum, quem voluissent. ¹⁶Habebant autem tunc vinctum insignem, qui dicebatur Barabbas. ¹⁷Congregatis ergo illis dixit Pilatus: „Quem vultis dimittam vobis: Barabbam an Iesum, qui dicitur Christus? ”.	„Nem hallod, mi mindennel vádolnak?” ¹⁴De ő egyetlen vádjukra sem felelt. Ezen a helytartó igen meglepődött. ¹⁵Az ünnep napján a helytartó szabadon szokott bocsátani egy rabot, a nép kívánsága szerint. ¹⁶Volt akkor egy hírhedt rabjuk, Barabásnak hívták. ¹⁷Pilátus kérdést intézett hozzájuk: „Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül, Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?”	»Nem hallod, mi mindent tanúsítanak ellened?« ¹⁴Ő azonban nem válaszolt neki egyetlen szóval sem, a helytartó pedig nagyon csodálkozott ezen. ¹⁵Ünnep alkalmával szokásban volt, hogy a helytartó elbocsát a népnek egy foglyot, akit kérnek. ¹⁶Volt akkor egy híres foglyuk, akit Barabásnak hívtak. ¹⁷Pilátus összehívta őket és megkérdezte tőlük: »Kit akartok, hogy elbocsássak nektek, Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?«	vádolnak?” De ő egyetlen szavukra sem felelt. ¹⁴Ez igen meglepte a helytartót. ¹⁵Szokásban volt, hogy az ünnep napján a helytartó szabadon bocsásson egy rabot a nép kívánsága szerint. ¹⁶Volt akkor egy hírhedt rabjuk, Barabásnak hívták. ¹⁷Pilátus megkérdezte az egybegyűlteket: „Mit akartok, kit bocsássak el, Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?”	Nem hallod-é, mily sok bizonytságot tesznek ellened? ¹⁴És nem felele neki egyetlen szóra sem, úgy hogy a helytartó igen elcsodálkozék. ¹⁵Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, a kit akarának. ¹⁶Vala pedig akkor egy nevezetes foglyuk, a kit Barabbásnak hívtak. ¹⁷Mikor azért egybegyülekezének, monda nekik Pilátus: Melyiket akarjátok hogy elbocsássam nektek: Barabbást-é, vagy Jézust, a kit Krisztusnak hívnak?	- Nem hallod, mi mindent vallanak ellened? ¹⁴Jézus azonban egyetlen vádra sem válaszolt neki, úgyhogy a helytartó nagyon csodálkozott. ¹⁵Az ünnep alkalmával a helytartó szabadon szokott bocsátani egy foglyot, akit a sokaság kívánt. ¹⁶Volt pedig akkor egy hírhedt fogoly, akit [Jézus] Barabásnak hívtak. ¹⁷Amikor összegyűltek, Pilátus ezt mondta nekik: - Mit akartok, melyiket bocsássam nektek szabadon: [Jézus] Barabást vagy Jézust, akit Messiásnak mondanak?
---	---	--	--	--	--

¹⁸Sciebat enim quod per invidiam tradidissent eum.	¹⁸Tudta ugyanis, hogy csak irigységből adták kezére.	¹⁸Tudta ugyanis, hogy irigységből adták őt a kezébe.	¹⁸Tudta ugyanis, hogy irigységből állították eléje.	¹⁸Mert jól tudja vala, hogy irigységből adák őt kézbe.	¹⁸Tudta ugyanis, hogy irigységből szolgáltatták ki neki.
¹⁹Sedente autem illo pro tribunali, misit ad illum uxor eius dicens: „Nihil tibi et iusto illi. Multa enim passa sum hodie per visum propter eum”.	¹⁹Míg ott ült ítélőszékében, a felesége üzenetet küldött neki: „Ne legyen közöd annak az embernek a dolgához! Az éjjel álmomban sokat szenvedtem miatta.”	¹⁹Miközben az ítélőszéken ült, a felesége üzenetet küldött neki: »Semmi dolgod se legyen azzal az igazzal, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta.«	¹⁹Miközben ott ült ítélőszékén, felesége ezt az üzenetet küldte neki: „Semmi dolgod se legyen azzal az igaz emberrel, ma álmomban sokat szenvedtem miatta.”	¹⁹A mint pedig ő az ítélőszékben ül vala, küldte ő hozzá a felesége, ezt üzenvén: Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába; mert sokat szenvedtem ma álmomban ő miatta.	¹⁹Amikor a bírói székben ült, felesége ezt üzente neki: „Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, ugyanis sokat szenvedtem ma álmomban miatta.”
²⁰Principes autem sacerdotum et seniores persuaserunt turbis, ut peterent Barabbam, Iesum vero perderent.	²⁰A főpapok és a vének felbujtották a népet, hogy Barabást kérje ki, Jézusnak pedig kívánja halálát.	²⁰De a főpapok és vének rávették a tömeget, hogy Barabást kérjék, Jézust pedig veszítsék el.	²⁰A főpapok és vének azonban rábeszéltek a népet, hogy Barabást kérjék ki, Jézust pedig ítéltsék el.	²⁰A főpapok és vének pedig reá beszélék a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el.	²⁰A főpapok és a vének azonban rávették a sokaságot, hogy Barabást kérjék, Jézust pedig ölessék meg.
²¹Respondens autem praeses ait illis: „Quem vultis vobis de duobus dimittam?”.	²¹A helytartó tehát föltekint a kérdést: „Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül?”	²¹A helytartó tehát megkérdezte tőlük: »Melyiket akarjátok, hogy a kettő közül elbocsássam nektek?»	²¹A helytartó tehát megkérdezte tőlük: „Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül?”	²¹Felelvén pedig a helytartó, monda nékik: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam nektek?	²¹A helytartó erre ezt mondta nekik: - Mit kívántok, a kettő közül melyiket bocsássam nektek szabadon?
At illi dixerunt: „Barabbam!”.	„Barabást!” – kiáltották.	Azok azt felelték: »Barabást!«	„Barabást”, kiáltották.	Azok pedig mondanak: Barabbást.	Azok ezt mondták: - Barabást.
²²Dicit illis Pilatus: „Quid igitur faciam	²²Pilátus tovább kérdezte: „Hát	²²Pilátus erre azt kérdezte: »És mit	²²Pilátus tovább kérdezte: „Mit	²²Monda nékik Pilátus:	²²Pilátus így szólt hozzájuk:

de Iesu, qui dicitur Christus? ”.	Jézussal, akit Krisztusnak mondanak, mit tegyek?”	tegyek Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?«	tegyek Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?”	Mit cselekedjem hát Jézussal, a kit Krisztusnak hívnak? Mindnyájan mondanak:	- Mit tegyek Jézussal, akit Messiásnak mondanak? Mindnyájan ezt mondták:
Dicunt omnes:	Mind azt kiabálták:	²³ Azok mindnyájan ezt felelték: »Keresztre vele!«	Mindnyájan azt kiáltották: „Keresztre vele!”	Feszíttessék meg!	- Keresztre vele!
„Crucifigatur! ”.	„Keresztre vele!”	Ő újra megkérdezte: »De hát mi rosszat tett?«	„De hát mi rosszat tett?” – kérdezte.	²³ A helytartó pedig monda: Mert mi rosszat cselekedett?	²³ Erre ezt mondta: - De hát mi rosszat tett?
²³ Ait autem: „Quid enim mali fecit? ”.	²³ „De hát mi rosszat tett?” – kérdezte.				
At illi magis clamabant dicentes: „Crucifigatur! ”.	Annál inkább ordították: „Keresztre vele!”	Azok erre még hangosabban kiáltoztak: »Keresztre vele!«	²³ Azok még hangosabban kiáltották: „Keresztre vele!”	Azok pedig még inkább kiáltoznak vala, mondván: Feszíttessék meg!	Azok még hangosabban kiáltoztak: - Keresztre vele!
²⁴ Videns autem Pilatus quia nihil proficeret, sed magis tumultus fieret, accepta aqua, lavit manus coram turba dicens:	²⁴ Pilátus látta, hogy nem megy semmire, sőt a zajongás még fokozódik is. Vízet hozatott, s a nép szeme láttára megmosta kezét: „Ennek az igaz embernek vére ontásában én ártatlan vagyok – mondta. – Ti lássátok!”	²⁴ Pilátus, látva, hogy semmire sem megy, sőt inkább zavargás támad, vizet hozatott, megmosta a kezét a tömeg előtt és így szólt: »Én ártatlan vagyok ennek a vérétől. Ti lássátok!«	²⁴ Pilátus látta, hogy semmire sem megy velük, sőt még nagyobb zavargás támad. Vízet hozatott és megmosta kezét a nép előtt: „Ártatlan vagyok ez igaznak vérontásában, szólt. A ti dolgotok.”	²⁴ Pilátus pedig látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vévén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek vérétől; ti lássátok!	²⁴ Amikor Pilátus látta, hogy nem ér el semmit, sőt forrongás támad, vizet hozatott, megmosta kezét a sokaság szeme láttára, és így szólt: - Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a vérétől. A ti dolgotok!
„Innocens ego sum a sanguine hoc; vos videritis! ”.					
²⁵ Et respondens universus populus dixit:	²⁵ Erre az egész tömeg zúgta: „Vére rajtunk és fiainkon!”	²⁵ Az egész nép azt felelte: »Az ő vére rajtunk és gyermekeinken!«	²⁵ Erre az egész nép így kiáltott: „Vére rajtunk és fiainkon!”	²⁵ És felelvén az egész nép, monda: Az ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon.	²⁵ Az egész nép ezt mondta: - Vére rajtunk és gyermekeinken!

„Sanguis eius super nos et super filios nostros ”. ²⁶Tunc dimisit illis Barabbam; Iesum autem flagellatum tradidit, ut crucifigeretur. ²⁷Tunc milites praesidis Iesum in praetorio congregaverunt ad eum universam cohortem. ²⁸Et exuentes eum, clamydem coccineam circumdederunt ei ²⁹et plectentes coronam de spinis posuerunt super caput eius et arundinem in dextera eius et, genu flexo ante eum, illudebant ei dicentes: „Ave, rex Iudaeorum! ”.	²⁶Akkor szabadon bocsátotta Barabást, Jézust pedig megostoroztatta, és átadta nekik, hogy feszítsék keresztre. ²⁷A helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra, s odagyűjtötték köré az egész helyőrséget. ²⁸Megfosztották ruhájától, bíborszínű köntöst adtak rá. ²⁹Tövisből koszorút fontak, fejére tették, jobb kezébe pedig nádszálat adtak. Aztán térdet hajtottak előtte, és így gúnyolták: „Üdvözlégy, zsidók királya!”	²⁶Erre elbocsátotta nekik Barabást, Jézust pedig megostoroztatta és átadta nekik, hogy feszítsék keresztre. ²⁷Ekkor a helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra, és összegyűjtötték köréje az egész csapatot. ²⁸Levetköztették, vörös katonaköpenyt adtak rá, ²⁹tövisből koronát fontak, rátették a fejére, egy nádszálat pedig a jobb kezébe, aztán térdet hajtva előtte így gúnyolták: »Üdvözlégy, zsidók királya!«	²⁶Akkor szabadon bocsátotta Barabást, Jézust pedig megostoroztatta és átadta nekik, hogy keresztre feszítsék. ²⁷Ezután a helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra és köréje gyűjtötték az egész csapatot. ²⁸Levetköztették és bíborszínű köpenyt vetettek rá. ²⁹Majd tövisből koronát fontak, fejére tették és nádszálat adtak jobb kezébe. Aztán térdet hajtva előtte így gúnyolták: ³⁰„Üdvöz légy, zsidók királya!”	²⁶Akkor elbocsátá nekik Barabbást; Jézust pedig megostoroztatván, kezökbe adá, hogy megfeszíttessék. ²⁷Akkor a helytartó vitézei elvivék Jézust az őrházba, és oda gyűjték hozzá az egész csapatot. ²⁸És levetkeztetvén őt, bíbor palástot adának reá. ²⁹És tövisből fonott koronát tőnek a fejére, és nádszálat a jobb kezébe; és térdet hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy zsidóknak királya!	²⁶Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabást, Jézust pedig megkorbácsoltatta, és átadta, hogy feszítsék meg. ²⁷Akkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartóságra, és köré gyűjtötték az egész csapatot. ²⁸Levetköztették, és bíborszínű köpenyt adtak rá. ²⁹Tövisből font koronát tettek a fejére, nádszálat adtak a jobb kezébe, és térdet hajtva gúnyolták: „Üdvöz légy, zsidók királya!”
--	---	--	--	--	---

³⁰Et exspuentes in eum acceperunt arundinem et percutiebant caput eius.	³⁰Közben leköpdösték, fogták a nádat, s verték a fejét.	³⁰Leköpdösték, elvették a nádat és a fejét verték.	Közben leköpdösték és fejét náddal verték.	³⁰És mikor megköpdösék őt, elvevék a nádszálat, és a fejéhez verdesik vala.	³⁰Azután leköpték, elvették tőle a nádszálat, és a fejére vertek vele.
³¹Et postquam illuserunt ei, exuerunt eum clamyde et induerunt eum vestimentis eius et duxerunt eum, ut crucifigerent.	³¹Miután így csúfot űztek belőle, levették róla a palástot, s ráadták saját ruháját. Aztán elvezették, hogy keresztre feszítsék.	³¹Miután így gúnyt űztek belőle, levették róla a katonaköpenyt, ráadták saját ruháit, és elvezették, hogy keresztre feszítsék.	³¹Miután így csúfot űztek belőle, levették róla a köpenyt és saját ruháit adták rá. Azután elvezették, hogy keresztre feszítsék.	³¹És miután megcsúfolták, levevék róla a palástot és az ő maga ruháiba öltözteték; és elvivék, hogy megfeszítsék őt.	³¹Miután kigúnyolták, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruhájába, és elvezették, hogy keresztre feszítsék.
³²Exeuntes autem invenerunt hominem Cyrenaeum nomine Simonem; hunc angariaverunt, ut tolleret crucem eius.	³²Amint kifelé vonultak, találkoztak egy Simon nevű cirenei emberrel. Ezt kényszerítették, hogy vigye a keresztet.	³²Miközben kifelé mentek, találtak egy cirenei embert, név szerint Simont. Ezt kényszerítették, hogy vigye a keresztjét.	³²Miközben kifelé vonultak, találkoztak egy Simon nevű cirenei emberrel. Kényszerítették, hogy vigye a keresztet.	³²Kifelé menve pedig találkozásnak egy czirénei emberrel, a kit Simonnak hívnak vala; ezt kényszeríték, hogy vigye az ő keresztjét.	³²Kifelé menet találkoztak egy cirenei emberrel, akinek Simon volt a neve. Ezt arra kényszerítették, hogy vigye a keresztjét.
³³Et venerunt in locum, qui dicitur Golgotha, quod est Calvariae locus,	³³Fölértek arra a helyre, amelynek Golgota, vagyis Koponyák helye volt a neve.	³³Amikor elérkeztek arra a helyre, amelyet Golgotának neveznek, ami Koponyahelyet jelent,	³³Eljutottak arra a helyre, melynek Golgota, vagyis Koponyahely a neve.	³³És mikor eljutának arra a helyre, a melyet Golgothának, azaz koponya helyének neveznek,	³³Amikor arra helyre értek, amelyet Golgotának, azaz Koponya-helynek neveznek,
³⁴et dederunt ei vinum bibere cum felle mixtum; et cum gustasset, noluit bibere.	³⁴Itt epével kevert bort adtak neki inni, de amikor megízlelte, nem akarta meginni.	³⁴epével kevert bort adtak neki inni. Amikor megízlelte, nem akart belőle inni.	³⁴Ott epével kevert bort adtak neki inni. ³⁵De mikor megízlelte nem akarta meginni.	³⁴Méreggel melegegyített eczetet adának néki inni; és megízlelvén, nem akara inni.	³⁴epével kevert bort adtak neki inni. De amikor megízlelte, nem volt hajlandó meginni.

³⁵Postquam autem crucifixerunt eum, diviserunt vestimenta eius sortem mittentes	³⁵Aztán keresztre feszítették, és sorsot vetve megosztottak ruháján,	³⁵Miután felfeszítették, sorsot vetve megosztottak a ruháin.	Azután keresztre feszítették és sorsvetéssel megosztottak ruháin. (Így beteljesedett, amit a próféta jövendölt: „Elosztották ruháimat maguk között és sorsot vetettek köntösöm fölé.”)	³⁵Minek utána pedig megfeszíték őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vetvén; hogy beteljék a próféta mondása: Megosztóznak az én ruháimon, és az én köntösömrre sorsot vetének.	³⁵Miután megfeszítették, <i>sorsvetéssel megosztottak ruháin,</i>
³⁶et sedentes servabant eum ibi.	³⁶majd leheveredtek, és őrizték.	³⁶Azután leültek és ott őrizték őt.	³⁶Aztán leheveredtek és őrizték őt.	³⁶És leülvén, ott őrzik vala őt.	³⁶azután leültek ott, és őrizték.
³⁷Et imposuerunt super caput eius causam ipsius scriptam: „Hic est Iesus Rex Iudaeorum”.	³⁷Feje fölé táblát tettek, amelyre elítélése okát írták: „Ez Jézus, a zsidók királya.”	³⁷A feje fölé föltették elítélésének okát. Ez volt ráírva: »Ez Jézus, a Zsidók Királya«.	³⁷Feje fölé tették az elítélésének okát jelző táblát: „Ez Jézus, a zsidók királya.”	³⁷És feje fölé illeszték az ő kárhoztatásának okát, oda írván: Ez Jézus, a zsidók királya.	³⁷Feje fölé tették az ellene szóló vádat, amely így szólt: „Ez Jézus, a zsidók királya.”
³⁸Tunc crucifiguntur cum eo duo latrones: unus a dextris, et unus a sinistris.	³⁸Vele együtt két gonosztevőt is keresztre feszítettek, az egyiket jobbról, a másikat balról.	³⁸Két rablót is megfeszítettek vele együtt, az egyiket jobbról, a másikat balról.	³⁸Vele együtt két rablót is keresztre feszítettek, az egyiket jobbról, a másikat balról.	³⁸Akkor megfeszítének vele együtt két latrot, egyiket jobbkéz felől, és a másikat balkéz felől.	³⁸Vele együtt feszítettek keresztre két rablót is, az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől.
³⁹Praetereuntes autem blasphemabant eum moventes capita sua	³⁹Az arra menők káromolták, s fejüket csóválva	³⁹Az arra járók pedig a fejüket csóválva káromolták,	³⁹Az arra járók káromolták őt és fejüket csóválva mondogatták:	³⁹Az arramenők pedig szidalmazták vala őt, fejüket hajtogatván.	³⁹Az arra járók a fejüket csóválva káromolták,

⁴⁰et dicentes: „Qui destruis templum et in triduo illud reaedificas, salva temetipsum; si Filius Dei es, descende de cruce!”.	⁴⁰mondogatták: „Te, aki lebontod és harmadnapra fölépítéd a templomot, szabadítsd meg magadat! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!”	⁴⁰és ezt mondták: »Te, aki lebontod a templomot és három nap alatt fölépítéd, mentsd meg magadat! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!«	⁴⁰„Te, aki lerontod és harmadnapra fölépítéd (Isten) templomát, szabadítsd meg magadat! Ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről!”	⁴⁰És ezt mondván: Te, ki lerontod a templomot és harmadnapra fölépítéd, szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!	⁴⁰és ezt mondták: „Te, aki lerombolod a szentélyt, és három nap alatt felépítéd, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!”
⁴¹Similiter et principes sacerdotum illudentes cum scribis et senioribus dicebant:	⁴¹Ugyanígy gúnyolódtak az írástudókkal és a vénekkel együtt a főpapok is:	⁴¹Ugyanígy a főpapok is csúfolódva mondogatták az írástudókkal és a vénekkel együtt:	⁴¹Ugyanígy az gúnyolódtak az írástudókkal és a vénekkel együtt a főpapok is:	⁴¹Hasonlóképen a főpapok is csúfolódván az írástudókkal és a vénekkel egyetemben, ezt mondják vala:	⁴¹Hasonlóléppen a főpapok is az írástudókkal és a vénekkel együtt gúnyolódva mondták:
⁴²„Alios salvos fecit, seipsum non potest salvum facere. Rex Israel est; descendat nunc de cruce, et credemus in eum.	⁴²„Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni. Ha Izrael királya, szálljon le a keresztről, s akkor hiszünk neki.	⁴²»Másokat megmentett, magát meg nem tudja megmenteni. Izrael királya ő, szálljon le most a keresztről, és hiszünk neki!	⁴²„Másokat megszabadított, önmagát nem tudja megszabadítani. (Ha) Izrael királya ő, szálljon le most a keresztről és hiszünk neki.	⁴²Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki.	⁴²„Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne!
⁴³Confidit in Deo; liberet nunc, si vult eum. Dixit enim: „Dei Filius sum” ”.	⁴²„Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni. Ha Izrael királya, szálljon le a	⁴³Az Istenben bízott, szabadítsa hát meg most, ha akarja! Hiszen azt mondta: ‘Az Isten Fia vagyok’.	⁴³Bízott az Istenben, szabadítsa meg most, ha kedve telik benne. Hiszen azt mondta: Isten fia vagyok.”	⁴³Bízott az Istenben; mentse meg most őt, ha akarja; mert azt mondta: Isten Fia vagyok.	⁴³<i>Bízott Istenben, szabadítsa meg most, ha akarja</i>, hiszen azt mondta: „Isten Fia vagyok.”

	keresztről, s akkor hiszünk neki.				
⁴⁴ Idipsum autem et latrones, qui crucifixi erant cum eo, improperabant ei.	⁴⁴ Ilyen módon gyalázták a vele együtt megfeszített gonosztevők is.	⁴⁴ Így gyalázták őt a rablók is, akiket vele együtt feszítettek keresztre.	⁴⁴ Ugyanígy szidalmazták őt a vele együtt megfeszített rablók is.	⁴⁴ A kiket vele együtt feszítének meg, a latrok is ugyanazt hányják vala szemére.	⁴⁴ Ugyanígy a vele együtt megfeszített rablók is szidalmazták.
⁴⁵ A sexta autem hora tenebrae factae sunt super universam terram usque ad horam nonam.	⁴⁵ A hatodik órától a kilencedik óráig sötétség borult az egész földre.	⁴⁵ A hatodik órától sötétség lett az egész földön a kilencedik óráig.	⁴⁵ A hatodik órától a kilencedik óráig sötétség támadt az egész földön.	⁴⁵ Hat órától kezdve pedig sötétség lőn mind az egész földön, kilencz óráig.	⁴⁵ Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség lett az egész földön.
⁴⁶ Et circa horam nonam clamavit Iesus voce magna dicens: „Eli, Eli, lema sabacthani? ”, hoc est: „Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? ”.	⁴⁶ Kilenc óra tájban Jézus felkiáltott, hangosan mondva: „Éli, Éli, lamma szabaktani?” Vagyis: „Én Istenem, én Istenem, miért hagyta el engem?”	⁴⁶ A kilencedik óra körül Jézus hangosan felkiáltott: »Éli, Éli, lema szabaktani?«, azaz: »Istenem, Istenem, miért hagyta el engem?«	⁴⁶ Kilenc óra tájban Jézus hangosan fölkiáltott: „Éli, Éli, lámma szabaktáni? vagyis: én Istenem, én Istenem! miért hagyta el engem?”	⁴⁶ Kilencz óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyta el engemet?	⁴⁶ Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, Éli, lamma szabaktani? azaz: Istenem, Istenem, miért hagyta el engem?”
⁴⁷ Quidam autem ex illic stantibus audientes dicebant: „Eliam vocat iste ”.	⁴⁷ Ezt hallva az ott állók közül néhányan megjegyezték: „Illést hívja.”	⁴⁷ Ennek hallatára egyesek az ott állók közül így szóltak: »Ez Illést hívja.«	⁴⁷ Ennek hallatára néhány ott álló megjegyezte: „Illést hívja.”	⁴⁷ Némelyek pedig az ott állók közül, a mint ezt hallák, mondának: Illést hívja ez.	⁴⁷ Néhányan az ott állók közül, akik hallották, így szóltak: „Ez Illést hívja,”
⁴⁸ Et continuo currens unus ex eis acceptam spongiam implevit aceto et imposuit	⁴⁸ Egyikük rögtön odaszaladt, fogott egy ecetbe mártott szivacsot, rátűzte egy	⁴⁸ Az egyikük mindjárt elszaladt, hozott egy szivacsot, ecetbe mártotta, és	⁴⁸ Egyikük mindjárt odafutott és ecetbe mártott szivacsot nádra tűzve, inni adott neki.	⁴⁸ És egy közülök azonnal oda futamodván, egy szivacsot vőn, és megtöltvén eczettel és egy nádszálla	⁴⁸ Egy közülük azonnal elfutott, silány borral itatott át egy szivacsot,

arundini et dabat ei bibere.	nádszálla, és inni adott neki.	nádszálla tűzve inni adott neki.		tűzvén, inni ad vala néki.	nádszálla tűzte, és inni adott neki.
⁴⁹ Ceteri vero dicebant: „Sine, videamus an veniat Elias liberans eum”.	⁴⁹ A többiek meg így beszéltek: „Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa!”	⁴⁹ A többiek pedig így szóltak: »Hagyd csak, lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa?«	⁴⁹ A többiek pedig hozzáfűzték „Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa.”	⁴⁹ A többiek pedig ezt mondják vala: Hagyd el, lássuk eljő-e Illés, hogy megszabadítsa őt?	⁴⁹ A többiek pedig ezt mondták: „Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse?!”
⁵⁰ Iesus autem iterum clamans voce magna emisit spiritum.	⁵⁰ Most Jézus még egyszer hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét.	⁵⁰ Ekkor Jézus ismét hangosan felkiáltott és kiadta a lelkét.	⁵⁰ Erre Jézus ismét hangosan fölkiáltott és kilehelte a lelkét.	⁵⁰ Jézus pedig ismét nagy fenszóval kiáltván, kiadta lelkét.	⁵⁰ Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét.
⁵¹ Et ecce velum templi scissum est a summo usque deorsum in duas partes, et terra mota est, et petrae scissae sunt;	⁵¹ <i>Erre a templom függőnye kettéhasadt, felülről egészen az aljáig, a föld megrendült, sziklák repedtek meg,</i>	⁵¹ És íme, a templom függőnye kettészakadt felülről az aljáig, a föld megrendült, a sziklák megrepedtek,	⁵¹ Ekkor a templom függőnye kettéhasadt, felülről egészen az aljáig, a föld megrendült, a sziklák megrepedtek,	⁵¹ És ímé a templom kárpítja fölétől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének;	⁵¹ Íme, a szentély kárpítja kettéhasadt felülről az aljáig. A föld megrendült, és a sziklák meghasadtak.
⁵² et monumenta aperta sunt, et multa corpora sanctorum, qui dormierant, surrexerunt	⁵² sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste.	⁵² a sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek föltámadt a teste.	⁵² a sírok megnyíltak és sok elhunyt szentnek teste föltámadt.	⁵² És a sírok megnyílnak, és sok elhunyt szentnek teste föltámad.	⁵² A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste.
⁵³ et exeuntes de monumentis post resurrectionem eius venerunt in sanctam civitatem et apparuerunt multis.	⁵³ Feltámadása után előjöttek a sírokból, bementek a szent városba, és többeknek megjelentek.	⁵³ Föltámadása után előjöttek a sírokból, bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.	⁵³ Föltámadása után kijöttek a sírokból, bementek a szent városba és többeknek megjelentek.	⁵³ És kijövén a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.	⁵³ Kijöttek a sírokból, és feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.

⁵⁴ Centurio autem et, qui cum eo erant custodientes Iesum, viso terrae motu et his, quae fiebant, timuerunt valde dicentes: „Vere Dei Filius erat iste! ”.	⁵⁴ A százados és a többiek is, akik Jézust őrizték, a földrengés és a történetek láttára igen megijedtek: „Ez valóban Isten Fia volt” – mondták.	⁵⁴ A százados pedig, és akik vele együtt őrizték Jézust, a földrengés és a történetek láttán nagyon megrémültek és azt mondták: »Ez valóban Isten Fia volt.«	⁵⁴ A százados és a többiek is, akik Jézust őrizték, a földrengés és a történetek láttára igen megijedtek: „Ez valóban az Isten Fia volt”, mondták.	⁵⁴ A százados pedig és a kik ő vele őrizték Jézust, látván a földindulást és a mik történetek vala, igen megrémülének, mondván: Bizony, Istennek Fia vala ez!	⁵⁴ Amikor a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, nagyon megrémültek, és így szóltak: „Bizony, ez Isten Fia volt!”
⁵⁵ Erant autem ibi mulieres multae a longe aspicientes, quae secutae erant Iesum a Galilaea ministrantes ei;	⁵⁵ Messziről több asszony figyelte, mi történik; olyanok, akik Galileából eddig kísérték, és gondoskodtak róla.	⁵⁵ Volt ott sok asszony is, akik messziről figyelték, azok, akik Galileából követték Jézust, és szolgáltak neki.	⁵⁵ Messziről több asszony figyelte a történeteket. Ezek Galileából kísérték el Jézust és gondját viselték	⁵⁵ Sok asszony vala pedig ott, a kik távolról szemlélődnek vala, a kik Galileából követték Jézust, szolgálván néki;	⁵⁵ Volt ott sok asszony is, akik távolról figyelték. Ezek Galileából követték Jézust, és szolgáltak neki.
⁵⁶ inter quas erat Maria Magdalene et Maria Iacobi et Ioseph mater et mater filiorum Zebedaei.	⁵⁶ Köztük volt Mária Magdolna, Mária, Jakab és József anyja és Zebedeus fiainak az anyja.	⁵⁶ Köztük volt Mária Magdolna, Mária, Jakab és József anyja, és Zebedeus fiainak anyja.	⁵⁶ Köztük volt Mária Magdolna, Mária, Jakab és József anyja, és Zebedeus fiainak anyja.	⁵⁶ Ezek közt volt Mária Magdaléna, és Mária a Jakab és Józse anyja, és a Zebedeus fiainak anyja.	⁵⁶ Köztük volt a magdalai Mária, Mária, Jakab és József anyja, valamint Zebedeus fiainak anyja.
⁵⁷ Cum sero autem factum esset, venit homo dives ab Arimathaea nomine Ioseph, qui et ipse discipulus erat Iesu.	⁵⁷ Amikor már estére járt az idő, jött egy József nevű jómódú arimateai ember, aki maga is Jézus tanítványa volt.	⁵⁷ Mikor beesteledett, jött egy Arimateából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is Jézus tanítványa volt Jézusnak.	⁵⁷ Mikor már estére járt az idő, jött egy József nevű arimateai gazdag ember, aki maga is Jézus tanítványa volt.	⁵⁷ Mikor pedig beesteledék, eljőve egy gazdag ember Arimathiából, név szerint József, a ki maga is tanítványa volt Jézusnak;	⁵⁷ Amikor beesteledett, eljött egy Arimateából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak.
⁵⁸ Hic accessit ad Pilatum et petiit	⁵⁸ Bement Pilátushoz, és elkérte Jézus	⁵⁸ Odament Pilátushoz, és elkérte	⁵⁸ Bement Pilátushoz és elkérte Jézus	⁵⁸ Ez Pilátushoz menván, kéri vala a	⁵⁸ Elment Pilátushoz, és elkérte Jézus

corpus Iesu. Tunc Pilatus iussit reddi.	testét. Pilátus elrendelte, hogy adják ki neki.	Jézus testét. Akkor Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki.	testét. Pilátus elrendelte, hogy adják ki (a testet).	Jézus testét. Akkor parancsolá Pilátus, hogy adják át a testet.	testét. Erre Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki.
⁵⁹ Et accepto corpore, Ioseph involvit illud in sindone munda	⁵⁹ József levette a testet, tiszta gyolcsba göngyölte,	⁵⁹ József fogta a testet, begöngyölte tiszta gyolcsvászonba,	⁵⁹ József, miután levette a testet, tiszta lepelbe takarta	⁵⁹ És magához vévén József a testet, begöngyölé azt tiszta gyolcsba,	⁵⁹ József elvitte a testet, tiszta gyolcsba göngyölte,
⁶⁰ et posuit illud in monumento suo novo, quod exciderat in petra, et advolvit saxum magnum ad ostium monumenti et abiit.	⁶⁰ s sziklába vájt új sírboltjába helyezte. A sír bejáratához nagy követ hengerített, és elment.	⁶⁰ és betette sziklába vágott, saját, új sírboltjába. A sír bejáratához egy nagy követ hengerített és elment.	⁶⁰ és sziklába vájt új sírboltjába helyezte. A sír bejárata elé nagy követ gördített és elment.	⁶⁰ És elhelyezé azt a maga új sírjába, a melyet a sziklába vágatott: és a sír szájára egy nagy követ hengerítvén, elméne.	⁶⁰ és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír bejáratához nagy követ hengerített, és eltávozott.
⁶¹ Erat autem ibi Maria Magdalene et altera Maria sedentes contra sepulcrum.	⁶¹ Mária Magdolna és a másik Mária ott maradtak, leültek a sírral szemben.	⁶¹ Mária Magdolna és a másik Mária ott voltak, és ültek a sírral szemben.	⁶¹ Mária Magdolna és a másik Mária azonban ottmaradtak és leültek a sírral szemben.	⁶¹ Ott vala pedig Mária Magdaléna és a másik Mária, a kik a sír átellenében ülnek vala.	⁶¹ Ott volt a magdalai Mária és a másik Mária, akik a sírral szemben ültek.
⁶² Altera autem die, quae est post Parascevem, convenerunt principes sacerdotum et pharisei ad Pilatum	⁶² Másnap, a készüllet napjának elmúltával a főpapok és az írástudók egybegyültek Pilátusnál és	⁶² Másnap pedig, azaz a készülletnap után, Pilátusnál összegyültek a főpapok és a farizeusok	⁶² Másnap, a készüllet napja után, egybegyültek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál	⁶² Másnap pedig, a mely péntek után következik, egybegyülének a főpapok és a farizeusok Pilátushoz,	⁶² Másnap, az előkészület napja után a főpapok és a farizeusok együtt elmentek Pilátushoz,
⁶³ dicentes: „Domine, recordati sumus quia seductor ille dixit adhuc	⁶³ figyelmeztették: „Uram, emlékszünk rá, hogy az a csaló még életében azt	⁶³ és azt mondták: »Uram! Emlékszünk, hogy ez a csaló még életében azt mondta:	⁶³ és figyelmeztették: „Uram, emlékezünk rá, hogy az a csaló még életében azt	⁶³ Ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy az a hitető még életében azt mondotta	⁶³ és így szóltak: - Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a csaló még életében ezt

vivens: „Post tres dies resurgam”.	állította: Harmadnapra feltámadok.	‘Három nap múlva föltámadok.’	állította: harmadnapra föltámadok.	volt: Harmadnapra föltámadok.	mondta: „Három nap után feltámadok!”
⁶⁴ Iube ergo custodiri sepulcrum usque in diem tertium, ne forte veniant discipuli eius et furentur eum et dicant plebi: „Surrexit a mortuis”, et erit novissimus error peior priore ”.	⁶⁴ Rendeld hát el, hogy harmadnapig őrizték a sírt, nehogy odamenjenek tanítványai és ellopják, aztán híreszteljék a nép között: Feltámadt a halálból. Ez utóbbi csalás rosszabb lenne az előbbinél.”	⁶⁴ Parancsold meg tehát, hogy őrizték a sírt a harmadik napig, nehogy odamenjenek a tanítványai, ellopják, és azt mondják a népnek: ‘Feltámadt a halálból’. Ez az utóbbi csalás rosszabb lenne az előzőnél!«	⁶⁴ Rendeld el tehát, hogy harmadnapig őrizték a sírt, hogy tanítványai oda ne menjenek és el ne lopják őt s azt mondják a népnek: föltámadt halottaiból. Ez az utóbbi csalás rosszabb lenne az előbbinél.”	⁶⁴ Parancsold meg azért, hogy őrizték a sírt harmadnapig, ne hogy az ő tanítványai odamenvén éjjel, ellopják őt és azt mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gonoszabb legyen az elsőnél.	⁶⁴ Ezért parancsold meg, hogy őrizték a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek és ellopják, aztán azt mondják a népnek: „Feltámadt a halottak közül!” Ez utóbbi csalá rosszabb lesz az előbbinél.
⁶⁵ Ait illis Pilatus: „Habetis custodiam; ite, custodite, sicut scitis ”.	⁶⁵ „Legyen őrségetek – válaszolta Pilátus – , menjetek, őrizétek, ahogy csak tudjátok!”	⁶⁵ Pilátus azt felelte nekik: »Van őrségetek, menjetek és biztosítsátok magatoknak, ahogy tudjátok.«	⁶⁵ „Van őrségetek, válaszolta Pilátus, menjetek, őrizétek ti, ahogy tudjátok.”	⁶⁵ Pilátus pedig monda nekik: Van őrségetek; menjetek, őriztessétek, a mint tudjátok.	⁶⁵ Pilátus ezt mondta nekik: - Van őrségetek. Menjetek, őriztessétek, ahogy tudjátok!
⁶⁶ Illi autem abeuntes munierunt sepulcrum, signantes lapidem, cum custodia.	⁶⁶ Erre elmentek, lepecsételték a követ, és őrséget állítottak a sírhoz.	⁶⁶ Azok pedig elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel biztosították maguknak a sírt.	⁶⁶ Azok elmentek és őrséget állítottak a sírhoz, miután lepecsételték a követ.	⁶⁶ Ők pedig elmenvén, a sírt őrizet alá helyezék, lepecsételvén a követ, az őrséggel.	⁶⁶ Erre elmentek, és biztosították a sírt: lepecsételték a követ, s őrséget állítottak.

1.1.3. Szöveg behatárolása

A jerikói vakok meggyógyításának elbeszélése után (Mt 20,29-34) az evangélista Jézusnak Jeruzsálemhez való közeledését, illetve a városba való bevonulását írja le. Az új helyszínek (Bétfágé, Olajfák hegye, Jeruzsálem), a számaron és annak csikáján való bevonulás, a „hoszanna” kifejezés új epizódról tanúskodik, amit az Úrnak a templomba való bemenetele követ (Mt 21,12-). Az evangéliumi szakasz tehát a Mt 21,1-11 versek között határolható be.

1.1.4. Kontextuális – kánoni elemzés

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

4,21 ²¹Útját folytatva megpillantott két másik testvért is, Zebedeus fiát, Jakabot és testvérét, Jánost. Épp hálójukat javígtatták a bárkában, apjukkal, Zebedeussal. Őket is hívta.

6,10 ¹⁰Jöjjön el az országod, legyen meg az akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.

6,13 ¹³És ne vigy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a gonosztól.

9,3 ³Néhány írástudó erre azt gondolta magában: „Ez káromkodik.”

9,36 ³⁶Amikor látta a tömeget, megesett rajta a szíve, mert olyan volt, mint pásztor nélkül a juhok: elcsigázott és kimerült.

11,6 ⁶Boldog, aki nem botránkozik rajtam.”

16,16 ¹⁶Simon Péter válaszolt: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.”

17,1 ¹Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, s fölment külön velük egy magas hegyre.

18,7 ¹⁸Jézus ráparancsolt, s az ördög kiment belőle. A gyerek azonnal meggyógyult.

20,22 ²⁰Akkor odament hozzá a Zebedeus-fiak anyja a fiaival együtt, és leborult előtte, hogy kérjen tőle valamit.

21,2 ²⁰Akkor odament hozzá a Zebedeus-fiak anyja a fiaival együtt, és leborult előtte, hogy kérjen tőle valamit.

21,23 ²³Amikor a templomba érve tanított, odamentek hozzá az írástudók és a nép vénei és megkérdezték: „Miféle hatalom birtokában teszed te ezeket? Ki adott neked hatalmat ehhez?”

22,44 ⁴⁴Így szólt az Úr az én Uramhoz: Ülj a jobbomra, míg ellenségeidet lábad alá vetem.

24,30 ³⁰Akkor feltűnik az égen az Emberfia jele, és a mellét veri a föld minden népe, mert látja, amint az Emberfia eljön az ég felhőin, nagy hatalommal és dicsőséggel.

25,5 ⁵A vőlegény késett, így valamennyien elálmosodtak és elaludtak.

28,7 ²⁷Aztán fogta a kelyhet, hálát adott, és ezekkel a szavakkal nyújtotta nekik: „Igyatok ebből mindnyájan,

28,9 ²⁹Mondom nektek, mostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában.”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mk 5,7 ⁷Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak. ⁸Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.

Mk 7,11 ¹¹Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,

Mk 13,2 ²Jézus így felelt: „Látod ezeket a hatalmas épületeket? Nem marad itt kő kövön, mindent lerombolnak.”

Mk 15,1-14 ¹Reggel a főpapok a vénekkel, írástudókkal és az egész főtanáccsal együtt meghozták a határozatot. Jézust pedig

megkötözve elvitték és átadták Pilátusnak. ²Pilátus megkérdezte: „Te vagy-e a zsidók királya?” „Magad mondod” – válaszolta. ³A főpapok sok vádat hoztak fel ellene. ⁴Pilátus újra megkérdezte: „Nem felelsz semmit sem? Nézd, mi mindennel vádolnak!” ⁵Jézus azonban nem válaszolt semmit. Ez meglepte Pilátust. ⁶Az ünnep alkalmával szabadon szokott engedni egy rabot, azt, akit kértek tőle. ⁷Volt a börtönben egy Barabás nevű rab, akit a lázadókkal együtt tartóztattak le. Ezek egy zendülés alkalmával gyilkosságot követtek el. ⁸Amikor a tömeg felvonult, kérte a szokásos kegyet. ⁹Pilátus megkérdezte: „Akarjátok, hogy szabadon engedjem nektek a zsidók királyát?” ¹⁰Mert tudta, hogy a főpapok csak irigységből adták kezére. ¹¹Ám a főpapok felizgatták a tömeget, hogy inkább Barabás szabadon bocsátását kérje. ¹²Pilátus ismét megkérdezte: „Mit csináljak hát azzal az emberrel, akit ti a zsidók királyának mondtok?” ¹³Azok újra ezt kiáltották: „Keresztre vele!” ¹⁴Pilátus folytatta: „Mi rosszat tett?” Azok annál hangosabban kiáltották: „Keresztre vele!”

Mk 16,19 ¹⁶Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik.

Lk 9,32 ³²Pétert és társait elnyomta az álom. Amikor fölébredtek, látták dicsőségét és mellette a két férfit.

Lk 19,47 ⁴⁷Ott tanított mindennap a templomban. A főpapok és az írástudók az életére törtek,

Lk 23,1-2 ¹Ezzel fölkerekedett egész sokaságuk, és Pilátushoz kísérték. ²Ott vádolni kezdték: „Azt tapasztaltuk – mondták –, hogy felláztatja népünket. Megtiltja, hogy adót fizessünk a császárnak. Azt állítja magáról, hogy ő a messiás király.”

Lk 23,9-10 ⁹Sokat faggatta, de nem méltatta feleletre. ¹⁰A főpapok és az írástudók is elmentek, és hevesen vádolták.

Lk 23,47 ⁴⁷Amikor a százados a történeteket látta, dicsőítette az Istent, s azt mondta: „Ez az ember valóban igaz volt.”

Jn 2,19-21 ¹⁹Jézus azt válaszolta: „Bontsátok le ezt a templomot, és harmadnapra fölépítem.” ²⁰A zsidók ellene vetették: „Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, s te három nap alatt újjáépítenéd?” ²¹De ő saját teste templomáról beszélt.

Jn 6,38 ³⁸Mert nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem meg, hanem annak akaratát, aki küldött.

Jn 8,17 ¹⁷Márpedig törvényetek is azt mondja, hogy két embernek a tanúsága érvényes.

Jn 11,57 ⁵⁷A főpapok és a farizeusok ugyanis parancsot adtak, hogy ha valaki tudomást szerez hollétéről, jelentse, hogy így elfoghassák.

Jn 12,27 ²⁷Megrendült a lelkem. Mit is mondjak: Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem.

Jn 13,21-26

Jn 14,31 ³¹De a világ így tudja meg, hogy szeretem az Atyát, és végbeviszem, amivel az Atya megbízott. Keljetek föl, menjünk innét!

Jn 16,32 ³²Eljön az óra, s már itt is van, amikor szétszéledtek, ki-ki megy a maga útjára, s magamra hagytok. De én nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.

Jn 18,1 ¹Azután, hogy ezeket mondta, Jézus kiment tanítványaival a Kidron-patakon túlra. Ott volt egy kert. Odament tanítványaival.

Jn 18,28 ²⁸Kaifástól a helytartóságra vitték Jézust. Kora reggel volt. A zsidók nem mentek be a helytartóságra, nehogy tisztátalanná váljanak, s elkölthessék a húsvéti bárányt.

Jn 18,36 ³⁶Jézus így válaszolt: „Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból volna országom, harcra kelnének szolgálaim, hogy ne kerüljek a zsidók kezére. De az én országom nem innen való.”

Jn 19,7 ⁷De a zsidók nem tágtítottak: „Nekünk törvényünk van, s e törvény szerint meg kell halnia, mert Isten Fiává tette magát!”

Jn 19,9 ⁹Visszament a helytartóságra, és újra megkérdezte Jézustól: „Honnan való vagy?” Jézus nem válaszolt neki.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Ter 9,6 ⁶Aki embervért ont, annak ember ontsa ki a véré, mivel Isten saját képmására teremtette az embert.

Kiv 9,12 ¹²Az Úr azonban megkeményítette a fáraó szívét: nem hallgatott rájuk, ahogy azt az Úr előre megmondta.

Kiv 12,14-20 ¹⁴Ez a nap legyen számotokra emléknep, és üljétek meg úgy, mint az Úr ünnepét. Nemzedékről nemzedékre tegyétek meg ünnepnapnak mindörökre.” ¹⁵„Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret. Az első napon tüntessétek el házatokból a kovászt, mert aki az elsőől a hetedik napig kovászosat eszik, azt ki kell irtani Izraelből. ¹⁶Továbbá az első napon tartsatok ünnepi összejövetelet, hasonlóképpen a hetedik napon is legyen szent összejövetelet. Ezeken ne végezzetek semmiféle munkát, csak azt az ételt készítsétek el, amelyre kinek-kinek táplálékul szüksége van. ¹⁷Tartsátok meg a kovásztalan kenyerek ünnepét, mivel ezeken a napokon vezettem ki csoportjaitokat Egyiptom földjéről. Tartsátok meg ezt a napot nemzedékről nemzedékre: örök törvény ez. ¹⁸Az első hónap tizennegyedik napjának estéjétől a hónap huszonegyedik napjának estéjéig egyetek kovásztalan

kenyeret. ¹⁹Hét napon keresztül ne legyen kovász a házatokban. Aki kovászosat eszik, azt ki kell irtani Izrael közösségéből, akár idegen, akár közületek való. ²⁰Ne egyetek semmiféle kovászosat. Minden helyen, ahol laktok, kovásztalan egyetek.”

Kiv 24,8 ⁸Erre Mózes vette a vért, meghintette vele a népet és így szólt: „Ez annak a szövetségnek a vére, amelyet az Úr ezen feltételek mellett kötött veletek.”

Lev 10,6 ⁶Mózes így szólt Áronhoz és fiaihoz, Eleazárhoz meg Itamárhoz: „Ne bontsátok ki hajatokat és ne szaggassátok meg ruhátokat, nehogy meghaljatok, és Ő az egész közösségre megharagudjon. Majd testvéreitek, Izrael egész háza siratja az Úr tüzének áldozatait.

Lev 21,10 ¹⁰Az a pap, aki fölötté áll testvéreinek, akinek a fejét fölkenték olajjal, és akit a szent ruha felöltésével iktattak be, ne hordja kibontva a haját, és a ruháját se szaggassa meg.

Lev 24,16 ¹⁶Aki az Úr nevét káromolja, haljon meg, kövezzék meg az egész közösség. Akár idegen, akár közülük való, haljon meg, ha káromolta a Nevet.

MTörv 23,17 ¹⁷Maradjon körödben, azon a helyen, amelyet valamelyik városodban kiválaszt magának, ahol jól érzi magát. Nem szabad sanyargatnod.

MTörv 27,25 ²⁵Átkozott, akit meg lehet vesztegetni, hogy ártatlannak vérére ontsa! S az egész nép mondja rá: Úgy legyen!

2Sám 17,23 ²³Amikor Achitofel látta, hogy a tanácsát nem követik, fölnyergelte a szamarát, felült rá és hazament, a maga városába. Ellátta háza népét utasításokkal, aztán felakasztotta magát. Így halt meg. Atyja sírboltjában temették el.

2Sám 20,9 ⁹Joáb megkérdezte Amazától: „Jól vagy, testvérem?” Közben Joáb a jobb kezével megfogta Amazát a szakállánál fogva, mintha meg akarná ölelni.

2Sám 24,14 ¹⁴Erre Dávid azt felelte Gádnak: „Nagy szorultságban vagyok... Inkább kerülünk az Úr kezébe, hiszen nagy az irgalma. De emberek kezétől nem szeretnék elveszni.”

Zsolt 27,12 ¹²Ne szolgáltatass ki ellenségem bosszújának! Hiszen hamis tanúk lépnek föl ellenem, férfiak, kik gonoszat forralnak.

Zsolt 42,6.12 ⁶Lelkem, miért vagy szomorú és miért háborogsz? Remélj az Úrban és majd újra dicsőítem, mint arcom felderítőjét

¹²De miért vagy szomorú, lelkem, és miért háborogsz? Remélj Istenben és majd újra dicsőítem, mint arcom felderítőjét és Istenemet!

Zsolt 43,5 ⁵Miért vagy szomorú, lelkem és miért háborogsz? Remélj Istenben és majd újra dicsőítem, mint arcom felderítőjét és Istenemet!

Zsolt 91,11 ¹¹Mert elküldi angyalait hozzád, hogy védelmezzenek minden utadon.

Zsolt 110,1 ¹(Dávid zsoltára.) Azt mondta az Úr az én Uramnak: „Ülj jobbmra, és minden ellenségedet lábad elé teszem zsámolyul!”

Sir 37,2 ²Vajon nem halállal felérő bánat az, hogyha a jó barát ellenséggé válik?

Iz 22,4 ⁴Ezért azt mondom: „Fordítsátok el arcotokat tőlem, mert keserves sírás fojtogat. Ne próbáljatok vigasztalni népem leányának pusztulása miatt.”

Iz 50,6 ⁶Hátamat odaadtam azoknak, akik vertek, arcomat meg, akik tépáztak. Nem rejtettem el arcomat azok elől, akik gyaláztak és leköpdöstek.

Iz 51,17.22 ¹⁷Ébredj föl, ébredj föl, kelj föl, Jeruzsálem! Te, aki megittad az Úr kezéből haragja poharát, a mámorító kelyhet fenéig ürítetted.

²²Ezt mondja Uralkodód, az Úr, a te Istened, aki megvédelmezi népét: Nézd, kiveszem kezedből a mámorító kelyhet, és haragom poharát nem kell többé innod.

Iz 53,7 ⁷Megkínózták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki a száját. Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját.

Iz 53,12 ¹²Ezért osztályrészül sokakat adok neki, és a hatalmasok lesznek a zsákmánya, amiért életét halálra adta, és a gonosztevők közé sorolták, noha sokak vétkeit hordozta, és közben imádkozott a bűnösökért.”

Jer 18,2 ²„Kelj föl és menj le a fazekas házához; ott majd meghallod szavaimat.”

Jer 31,31 ³¹Igen, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor új szövetséget kötök Izrael házával és Júda házával.

Jer 31,34 ³⁴És többé nem lesz szükség rá, hogy az egyik ember a másikat, testvér a testvérét így tanítsa: Ismerd meg az Urat, mert mindnyájan ismerni fognak a legkisebbtől a legnagyobbig – mondja az Úr –, mivel megbocsátom gonoszágaikat, és vétkeikre többé nem emlékezem.

Ez 1,26 ²⁶Az égboltozat fölött pedig, amely a fejük fölött volt, mintha zafírkő lett volna, olyan, mint egy trón, ezen a trónfélén meg fenn, a magasban egy emberhez hasonló lény.

Dán 2,28 ²⁸De van Isten az égben, aki feltárja a titkokat és tudtára adja Nebukadnezár királynak, mi fog történni az utolsó időkben. Ez az álom, amelyet fekvőhelyeden elméd látott:

Dán 7,13 ¹³Láttam az éjjeli látomásban, hogy íme, az ég felhőin valaki közeledik. Olyan volt, mint az Emberfia. Amikor az Ősöreghez ért, színe elé vezették.

Jón 4,9 ⁹Ekkor az Isten így szólt Jónáshoz: „Azt hiszed, jogos a haragod a ricinusbokor miatt?” Azt felelte: „Igen, jogosan haragszom, egészen a halálig!”

Zak 9,11 ¹¹Ami téged illet: szövetséged véérért kiengedem foglyaidat a gödörből, (amelyben víz sem volt).

Zak 11,12-13 ¹¹Így fel is bomlott azon a napon. A kereskedők, akik figyeltek, megtudták, hogy ez az Úr szava. ¹²Így szóltam hozzájuk: „Ha jónak látjátok, fizessétek meg a béremet; ha nem, akkor csak maradjon.” Erre kimérték béremet: harminc sékel ezüstöt.

Zak 13,7 ⁷Kelj fel, kard, pásztorom és társam ellen – mondja a Seregek Ura. Lesújtok a pásztorra, és szétszélednek a juhok: kezem a gyöngék ellen fordul.

ApCsel 1,18 ¹⁸Gonoszsága bérén telket szerzett magának, amikor pedig lezuhant, kettérepedt és kifordultak a belei.

ApCsel 3,14 ¹⁴Megtagadtátok a szentet és igazat; arra kértétek, hogy a gyilkosnak kegyelmezzem,

ApCsel 4,13 ¹³Amikor látták Péter és János bátorságát, és megtudták, hogy írástudatlan és tanulatlan emberek, csodálkoztak; s mikor felismerték őket, hogy Jézussal voltak,

ApCsel 6,14 ¹⁴Hallottuk, amint mondta: Az a názáreti Jézus romba dönti ezt a helyet és megváltoztatja a Mózesről ránk hagyott szokásokat.”

ApCsel 7,55 ⁵⁵Ő azonban a Szentlélekkel eltelve fölnézett az égre és látta az Isten dicsőségét és Jézust az Isten jobbján.

ApCsel 10,41 ⁴¹igaz, nem az egész népnek, hanem csak az Istentől előre kijelölt tanúknak, vagyis nekünk, akik ettünk és ittunk vele halálából való feltámadása után.

ApCsel 14,14 ¹⁴Amikor Barnabás és Pál apostol ezt meghallották, megszággatták ruhájukat, és a tömegbe vetették magukat.

ApCsel 21,14 ¹⁴Minthogy nem tudtuk lebeszélni, belenyugodtunk. „Teljesedjen az Úr akarata!” – mondtuk.

ApCsel 24,2 ²Amikor előállították, Tertullusz hozzálátott a vád előadásához: „Jóvoltodból teljes békében éltünk, és gondoskodásod folytán nagy javulás állt be ennek a népnek az életében.

ApCsel 25,17 ¹⁷Így eljöttek velem ide, másnap mindjárt bírói székbe ültem, és elővezettettem azt az embert.

1Kor 10,16 ¹⁶Az áldás kelyhe, amelyet megáldunk, nemde a Krisztus vérében való részesülés? S a kenyér, amelyet megtörünk, nemde a Krisztus testében való részesedés?

1Kor 11,23-25 ²³Én ugyanis az Úrtól kaptam, amit közöltem is veletek: Urunk Jézus elárulásának éjszakáján fogta a kenyeret, ²⁴hálát adott, megtörte, és így szólt: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem értetek. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” ²⁵Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet, és így szólt: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben. Ezt tegyétek, valahányszor isztok belőle, az én emlékezetemre.”

2Kor 12,8 ⁸Nem parancsként mondom, hanem mások buzgóságára hivatkozva szeretetetek őszinteségét akarom kipróbálni.

Ef 6,18 ¹⁸Minden alkalommal imádkozzatok a Lélekben könyörögve és imákat mondva. Legyetek éberek, és imádkozzatok kitartóan az összes szentért

Zsid 2,18 ¹⁸Igy, mivel maga is kísértést szenvedett, tud segíteni azokon, akik a kísértéssel küzdenek.

Zsid 4,15 ¹⁵Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együtt érezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt.

Zsid 5,7 ⁷Földi életében hangosan kiáltozva, könnyek között imádkozott s könyörgött ahhoz, aki meg tudta menteni a haláltól, és hódolataért meghallgatásra talált.

Zsid 7,22 ²²Ennek megfelelően Jézus egy kiválóbb szövetség kezese lett.

Zsid 12,22 ²²Nem, ti Sion hegyéhez járultatok, az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez, az angyalok ezreihez,

1Pt 4,7 ⁷Közel van mindennek a vége. Legyetek hát okosak és éberek, és imádkozzatok!

1Pt 5,8 ⁸Józanok legyetek és vigyázzatok. Ellenségeitek, a sátán, ordító oroszlán módjára ott kószál mindenütt, és keresi, kit nyeljen el.

Jel 13,10 ¹⁰Aki mást fogságba hurcol, fogságba kerül. Aki karddal öl, annak kard által kell elhullnia. Ez a szentek állhatatosságának és hitének az alapja.

1.1.5. Szószerinti értelmezés

Ezzel az epizóddal az evangélista Jézus személyére, identitására kívánja ráirányítani a figyelmet: „Kicsoda Ő?”, ahogy a jeruzsálemiek

is felteszik a kérdést (Mt 21,10). Jézus az, aki hatalommal beszél, akinek a szavai beteljesülnek, és akinek engedelmeskednek a tanítványai (Mt 21,2-3.6). Tevékenysége beteljesíti az ószövetségi jövendöléseket (Iz 62,11; Zak 9,9), mint a várva várt Király vonul be Jeruzsálembe: szelíden, méltóságteljesen (Mt 21,4-5). Az ünneplő tömeg Dávid fiának, Áldottnak, az Úr nevében jövőnek kiáltja ki Őt (Mt 21,9), akiről többen megállapítják, hogy a galileai Názáretből származó Próféta (Mt 21,11).

Vagyis Jézus jeruzsálemi utolsó napjainak leírása előtt Máté hangsúlyozni kívánja, hogy mindezek az események nem akárkivel történnek meg, hanem Jézussal: az Úrral, Dávid fiával, a Prófétával, vagyis a Messiással!

1.1.6. Kulcsszavak elemzése

ἐπεκάθισεν (‘epekáthiszen’: „felült, ráült”) (Mt 21,7)

A szó csak itt fordul elő az egész Újszövetségben! Ez a tény jelzi, hogy Jézusnak Máté ábrázolásában egy igen sajátos és szimbolikus tetteről van szó. A számár-ra való felülés a bevonulás jelenetében az Úr szelíd erejének és hatalmának a jelképévé válik.

ᾠσαννα (‘hósanna’: ‘kérlek!, segíts meg/már/hát!’) (Mt 21,9.15)

A héber és arám eredetű szó egy liturgikus felkiáltást fejez ki, amellyel segítséget, figyelmet kértek Istentől. Az Újszövetségben csak ehhez az epizódhoz kapcsolódik a párhuzamos igehelyeken is (Mk 11,9-10; Jn 12,13). Az a tény, hogy az evangélisták meghagyták a héber-arám kifejezést görög átírással, mutatja, hogy a jelenetnek liturgikus üzenete is van: a nép, az emberek feladata ünnepelni, dicsérni, dicsőíteni Isten Fiát, ami a legteljesebben a liturgiában mutatkozik meg.

A végső segítség forrása tehát Isten, akihez mindig bátran fordulhat és kiálthat az ember.

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.2. Atyák Bibliájából összefoglalás

Jézus Krisztus számár hátán vonul be Jeruzsálembe, oda vezeti a szamarat, amelyen ül. Testvérek, minden szent lélek az emberek között egy – egy „számárnak” számít. Miért? Mert bennünket is az Úr Jeruzsálembe akar vezetni, de immár nem a földibe, hanem az örök, mennyei Jeruzsálembe. Ehhez azonban hordoznunk kell nekünk is Krisztust, ahogyan a számár hordozta, hogy Ő vezessen minket. Terítsétek le ti is ruhátokat elé, de ne az anyagi ruhátokat. Bűneiteket terítsétek elé, amelyet megvallottatok. Tanuljatok a szentektől! Kiktől és mit? Ábrahámától az engedelmisséget, Józseftől a tisztaságot, Dávidtól az alázatot. Tegyétek ezt és üdvözültök. A pálma a győzelem jele, ha mindezeket megteszitek, akkor a kezetekben lehet és Krisztussal a gonosz felett aratott diadal jele lesz. Készüljeteek tehát méltóképpen Húsvét ünnepére! Tisztítsátok meg magatokat mindentől, ami irigység, gyűlölet, harag, sértő szó, rágalom! Ha mindezeket nem cselekszitek meg, akkor csapásokra fogjátok ünnepelni a Húsvétot, mert a

szentáldozásban, nem az életet veszitek Péterrel, hanem a halált Júdással.

Vö.: Névtelen, IX. sz., Szentbeszéd 10 (Anonimo IX sec., *Hom.* 10)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

557 "Amikor beteltek fölvételének napjai, Jézus megszilárdította arcát, hogy Jeruzsálembe menjen" (Lk 9,51). [\[321\]](#) E döntésével Jézus jelezte, hogy a halálra készen megy föl Jeruzsálembe. Szenvedését és föltámadását háromszor jövendölte meg. [\[322\]](#) Amikor Jeruzsálemhez közeledett, mondta: "Nem veszhet el a próféta Jeruzsálemen kívül" (Lk 13,33).

558 Jézus azoknak a Prófétáknak vértanúságára emlékeztet, akiket Jeruzsálemben öltek meg. [\[323\]](#) Ennek ellenére kitartóan sürgeti Jeruzsálemet, hogy körülötte gyűljön össze: "Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, ahogy a kotlós szárnya alá gyűjti csibéit, de ti nem akartátok" (Mt 23,37). Amikor megpillantotta Jeruzsálemet, sírt a város fölött, [\[324\]](#) és még egyszer kifejezte mélységes vágyát: "Bárcsak te is fölismernéd legalább ezen a napon, ami békességedre volna! Most azonban el van rejtve a szemed elől" (Lk 19,41--42).

559 Hogyan fogadja Jeruzsálem Messiását? Jézus, aki mindig visszahúzódott a nép törekvése elől, hogy királlyá tegyék, [\[325\]](#) most megválasztja az időt, és gondosan előkészíti messiási bevonulását "Atyjának, Dávidnak" városába (Lk 1,32). [\[326\]](#) Ujjongással veszik körül mint Dávid fiát, mint olyat, aki üdvösséget hoz [a Hozsanna azt jelenti: "Ments meg!", "Adj üdvösséget!"]. Most azonban a "dicsőség királya" (Zsolt 24,7--10) "számáron ülve" (Zak 9,9) vonul be városába: Sion leányát, Egyházának előképét, nem csellel és nem is erőszakkal veti hatalma alá, hanem alázattal, mely bizonyosságot tesz az

Igazságról. [\[327\]](#) Ezért azon a napon országának alattvalói lesznek a gyermekek [\[328\]](#) és "Isten szegényei", akik úgy köszöntik Őt, ahogy az angyalok hirdették a pásztoroknak. [\[329\]](#) Fölkiáltásukat -- "Áldott, aki jön az Úr Nevében" (Zsolt 118,26) -- az Egyház ismétli az eucharisztikus liturgia Sanctusában, hogy ezzel kezdje az Úr húsvétjára való emlékezést.

560 Jézus bevonulása Jeruzsálembe kinyilvánítja annak az országnak eljövételét, melyet a Messiás-Király halálának és föltámadásának húsvétjával fog beteljesíteni. Az Egyház liturgiája ennek ünneplésével nyitja meg a nagyhetet Virágvasárnap napján.

604 Isten azért, hogy a bűneinkért odaadja a Fiát, kinyilvánítja, hogy az Ő ránk vonatkozó terve a jóakaró szeretet terve, mely minden érdemünket megelőzi: "Ebben áll a szeretet, nem mintha mi szerettük volna Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelésül a bűneinkért" (1Jn 4,10). [\[458\]](#) "Isten azonban azzal ajánlja irántunk való szeretetét, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk" (Róm 5,8).

605 Ez a szeretet nem ismer kivételt. Jézus erre az elveszett bárány példázatának záradékában emlékeztetett: "Ugyanígy mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül" (Mt 18,14). Állítja, hogy "életét adja, váltságul sokakért" (Mt 20,28). Ez az utóbbi kijelentés nem leszűkítő értelmű: az emberiség egészét állítja szembe a Megváltó egyetlen személyével, aki odaadja magát, hogy megmentse azt. [\[459\]](#) Az Egyház az Apostolok nyomán [\[460\]](#) tanítja, hogy Krisztus kivétel nélkül minden emberért halt meg: "Nincs, nem volt és nem lesz olyan ember, akiért (Krisztus) ne szenvedett volna". [\[461\]](#)

610 Jézus önmaga szabad föláldozását a lehető legjobban kifejezte a tizenkét apostollal elköltött vacsorán, [\[472\]](#) "azon az éjszakán, amelyen elárultatott" (1Kor 11,23). Szünetelése előestéjén, amikor még szabad volt, ezt az apostolaival elköltött utolsó vacsorát az Atyának [\[473\]](#) az emberek megváltásáért följajlott szabad önfeláldozása emlékkünnepévé tette: "Ez az én testem, mely értetek adatik" (Lk 22,19).

"Ez az én vérem, az Új Szövetségé, mely értetek kiontatik a bűnök bocsánatára" (Mt 26,28).

611 Az Eucharisztia, amelyet Jézus ebben az órában alapít, áldozatának "emlékezetévé" lesz. [\[474\]](#) Jézus az Apostolokat belefoglalja önfeláldozásába, és kéri tőlük, hogy folytassák azt. [\[475\]](#) Ezáltal apostolait az Újszövetség papjaivá teszi: "Értük szentelem magam, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban" (Jn 17,19). [\[476\]](#)

612 Jézus az Új Szövetség kelyhét, melyet a vacsorán önmagát följajlva elővételezett, [\[477\]](#) az Atya kezéből elfogadja halálküzdelmében, a Getszemáni kertben, [\[478\]](#) "engedelmes lett mindhalálig" (Fil 2,8). [\[479\]](#) Jézus imádkozik: "Atyám, ha lehetséges, müljék el tőlem ez a kehely..." (Mt 26,39). Így fejezi ki a borzadást, amit a halál emberi természete számára jelent. Valójában az Ő emberi természete, miként a miénk is, örök életre van rendelve; ezenkívül a miénktől eltérően az övé tökéletesen mentes a bűntől, [\[480\]](#) ami halált okoz; [\[481\]](#) de főként ezt az emberi természetet "az élet Vezérének", [\[482\]](#) az "Élőnek" [\[483\]](#) isteni személye vette magára. Emberi akaratával elfogadván, hogy legyen meg az Atya akarata, [\[484\]](#) elfogadja halálát, mint megváltó halált, hogy "bűneinket Ő maga" fölvigye "testében a fára" (1Pt 2,24).

613 Krisztus halála egyszerre húsvéti áldozat, mely megvalósítja az emberek végleges megváltását [\[485\]](#) a Bárány által, aki elveszi a világ bűnét, [\[486\]](#) és az Új Szövetség áldozata, [\[487\]](#) mely az embert, [\[488\]](#) kiengesztelve Ővele a bűnök bocsánatára sokakért kiontott vér által, [\[489\]](#) újra közösségbe hozza Istennel.

614 Krisztusnak ez az áldozata egyetlen, és az összes áldozatot beteljesíti és felülmúlja. [\[490\]](#) Ez az áldozat elsősorban magának az Atyaistennek az ajándéka: az Atya odaadja a Fiát, hogy megbékéltessen minket Önmagával. [\[491\]](#) Ugyanakkor Isten emberré lett Fiának áldozata, aki szabadon és szeretetből [\[492\]](#) följajlna életét [\[493\]](#) Atyjának a Szentlélek által, [\[494\]](#) hogy a mi engedetlenségünket helyrehozza.

615 "Ahogy egy embernek engedetlensége miatt bűnössé váltak sokan, úgy válnak egynek engedelmissége miatt sokan igazzá" (Róm 5,19). Jézus haláláig tartó engedelmissége által beteljesítette a szenvedő Szolga helyettesítő szerepét, aki engesztelésül adja oda életét, hordozva sokak bűnét, akiket gonoszságaikat hordozva megigazulttá tesz. [495] Jézus helyrehozta vétkeinket, és elégtételt adott az Atyának bűneinkért. [496]

617 "Szentséges szenvedése által a keresztfán kiérdemelte számunkra a megigazulást" -- tanítja a Trienti Zsinat, [499] kiemelve Krisztus mint az örök élet Szerzője [500] áldozatának egyedülálló jellegét. És az Egyház a keresztet tisztelve így énekel: "Üdvözlégy, kereszt, egyetlen remény!" [501]

654 A húsvéti misztériumnak két összetevője van: Krisztus a halálával megszabadít bennünket a bűntől, föltámadásával pedig megnyitja utunkat az új életre. Az egyik elsősorban a megigazulás, mely visszahelyez bennünket Isten kegyelmébe, [582] "hogyan miként Krisztus (...) föltámadott a halálból, úgy mi is az új életben élhessünk" (Róm 6,4). Ez az új élet a bűn fölötti győzelem és a kegyelemben való új részesedés. [583] A másik összetevő a fogadott fiúság megvalósulása, mert az emberek Krisztus testvéreivé válnak, ahogyan maga Jézus nevezi tanítványait a föltámadása után: "Menjetek, és vigyétek hírül testvéreimnek" (Mt 28,10). [584] Testvérek nem a természet alapján, hanem a kegyelem ajándékaként, mert ez a fogadott fiúság valós részesedést jelent az egyetlen Fiú életében, ami teljességgel az Ő föltámadásában nyilvánult meg.

2.2.2. Pápai gondolatok

II. János Pál pápa

Salvifici doloris

18. ... A „kereszt tanítása” egyszer s mindenkorra szóló valóság tartalommal tölti meg az ősi próféciaiban megjelenő képet. Krisztus nyilvános tanítói tevékenységének számos helye, szövegrészlete tanúskodik arról, miként fogadja el kezdettől fogva a szenvedést, amely az Atya akarata a világ üdvösségéért. A tanítás csúcspontjának azonban a *Getszemáni kertben mondott imádság* bizonyul. Szavainak – „**Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely, de ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem ahogyan te**”, (Mt 26,39) s tovább: „**Atyám, ha nem kerülhet el ez a kehely anélkül, hogy ki ne igyam, legyen akaratod szerint**” (Mt 26,42) – gazdag mondanivalója van. Annak a szeretetnek igaz voltáról tanúskodnak, amelyet az egyszülött Fiú engedelmisségével ajándékoz az Atyának. Ugyanakkor szenvedéseinek igazságát is tanúsítják. Krisztus Getszemáni kertben mondott imádságának szavai *a szenvedés igazsága révén tanúsítják a szeretet igazságát*. Krisztus szavai tökéletes egyszerűségükkel alapjaiban erősítik meg a szenvedés emberi igazságát: a szenvedés mindannak a rossznak elviselése, amely előtt összeborzad az ember. Az ember – akárcsak Krisztus a Getszemáni kertben – azt kéri: „kerüljön el”.

Veritatis Splendor

87. ... Jézus azt is kinyilatkoztatja, s nem csupán szavakkal, hanem a léteivel is, hogy a szabadság *a szeretetben, azaz az önátadásban* valósul meg. Ő, aki azt mondja: „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, aki életét adja a barátaiért”, (15,13) szabadon megy a szenvedés elé (vö. Mt 26,46) és az Atya iránti engedelmisségben a kereszten odaadta életét minden emberért.

Evangelium Vitae

25. ... Krisztus vére *a meghintés vére*. Próféta jele és előképe volt az ószövetségi áldozatok vére, melyekkel Isten kifejezte akaratát, hogy életét akarja közölni az emberekkel azáltal, hogy megtisztítja és

megszenteli őket. Krisztusban mindez most beteljesedik és megvalósul: vére a meghintésé, mely megvált, megtisztít és üdvözít; az Új Szövetség Közvetítőjének vére, „**mely mindenkiért kiontatik a bűnök bocsánatára**”. (Mt 26,28) Ennek a vérnek, mely Krisztus átszúrt oldalából folyik a kereszten, a szava „beszédesebb” Ábel vérénél; ugyanis mélyebb „igazságosságot” fejez ki és követel, de mindenekelőtt irgalmasságért esdekel, közbenjár az Atyánál a testvérekért, a tökéletes megváltás és az új élet ajándékának forrása.

ECCLESIA DE EUCHARISTIA

4. *Megváltásunk órája.* A mérhetetlen próbatétel ellenére Jézus nem menekült a maga „órájától”: „Mit is mondjak? Azt Atyám, hogy szabadíts meg ettől az órától? De éppen ezért jöttem ebbe az órába!” (Jn 12,27) Szerette volna, ha tanítványai vele vannak, ehelyett azonban meg kellett tapasztalnia a magányt és az elhagyatottságot: „**Így hát egy órát sem tudatok virrasztani velem? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.**” (Mt 26,40-41.) Egyedül János lesz majd ott a kereszt alatt Mária és a jámbor asszonyok mellett. A Getszemáni kerti haláltusa bevezetés volt a nagypénteki kereszt halálküzdelméhez. *A szent óra* a világ megváltásának órája. Ha valaki az Eucharisziát Jeruzsálemben Jézus sírja közelében ünnepli, szinte érzékelhetően az ő „órája”, a kereszt és a megdicsőülés órája közelébe kerül. E helyhez és ehhez az órához kapcsolódik lélekben minden pap, amikor misézik a kereszteny közösséggel együtt, akik részt vesznek benne.

Reconciliatio et poenitentia

7. ... *Az emberek közötti szomorú ellentétek* és a kiengesztelődés nehézségei láttán, meghívok mindenkit: tekintsen a *kereszt titkára*, a legnagyobb drámára, melyben Krisztus átéli és teljes mélységében végigszenvedi az ember Istentől való elszakadásának tragédiáját, oly gyökeresen, hogy a próféta szavával felkiált: „**Istenem, Istenem,**

miért hagytál el engem?” (Mt 27,46) – és ezzel egyúttal végrehajtja a mi kiengesztelésünket. A Golgotára vetett tekintetünknek mindig emlékeztetnie kell minket arra, hogy itt *függőleges irányú* a kiengesztelődés, mely az Isten és ember közötti szakadást rendezi. A függőleges a hit szempontjából mindig felülmúlja a *vízszintes irányú dimenziókat*, azaz az emberek között valóban fennálló szakadást és az itt szükséges kiengesztelődést. Mi tudjuk, hogy egy ilyen kölcsönös kiengesztelődés Krisztus megváltó tevékenységének gyümölcse, és csakis ennek a gyümölcse lehet. Ő azért halt meg és támadt föl, hogy legyőzze a bűn hatalmát, visszaállítsa az Istennel való közösséget és szövetséget, és ezáltal rombolja le azokat a válaszfalakat, melyeket a bűn az emberek közé emelt.

XVI. Benedek pápa

Verbum Domini

E nagy misztériumban Jézus úgy mutatkozik, mint az Új és Örök Szövetség Szava: Isten szabadsága és az ember szabadsága véglegesen találkozott az Ő megfeszített testében, egy feloldhatatlan és örök érvényű szövetségben. Az utolsó vacsorán az Eucharisztia alapításakor maga Jézus beszélt az Ő vére ontásában megkötött „**új és örök szövetségről**” (vö. Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20), amikor úgy mutatkozott, mint a fölládozott igaz bárány, akiben beteljesedik a rabszolgaságból való végső szabadulás.

Deus Caritas Est

38. ... Gyakran nem adatik meg nekünk annak ismerete, hogy miért fogja Isten vissza a karját, ahelyett, hogy beavatkozna. Egyébként Ő még azt sem tiltotta meg nekünk, hogy mint Jézus a kereszten, mi is kiáltsuk: „**Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?**” (Mt 27,46) Az imádságos dialógusban kitartónak kell lennünk az Ő arca előtt ezzel a kérdéssel: „Meddig késlekedsz még, Urunk, te Szent és Igazmondó?”

(Jel 6,10) Ágoston ad e szenvedésünkre választ a hitből: „Si comprehendis non est Deus – Ha megérted, akkor Ő nem Isten”. Tiltakozásunk nem kihívás akar lenni Isten ellen, nem is gyanúsítja Őt tévedéssel, gyöngeséggel vagy közömbösséggel. A hívő ember számára lehetetlen azt gondolni, hogy Isten erőtlen vagy „alszik” (1Kor 18,27). Sokkal inkább arról van szó, hogy a mi kiáltásaink, mint Jézusé a kereszten, végső és legmélyebb megerősítése az Ő szuverenitásába vetett hitünknek. A keresztények ugyanis a körülöttük lévő világ minden érthetlensége és zűrzavara ellenére továbbra is hisznek „Isten jóságában és emberszeretében” (Tit 3,4). Jóllehet, mint a többi ember, elmerülnek a történelem eseményeinek drámai bonyolultságában, a reményük szilárd, hogy Isten Atya, és szeret bennünket akkor is, ha a hallgatása számunkra érthetetlen.

Verbum Domini

21. Amint Krisztus keresztje mutatja, Isten a hallgatásával is beszél. Isten hallgatása, a Mindenható és az Atya távolságának megtapasztalása döntő szakasza Isten Fia, a megtestesült Szó földi útjának is. Keresztre szegezetten panaszkodik e hallgatás okozta fájdalomról: **„Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”** (Mk 15,34; Mt 27,46). Az engedelmisségben elérkezvén élete utolsó leheletéhez, a halál sötétjében Jézus az Atyát hívta. Rábízta magát abban a pillanatban, amikor a halálon át átlépett az örök életbe: „Atyám, kezédbe ajánlom a lelkemet” (Lk 23,46).

Jézusnak ez a tapasztalata jelzés értékű az ember helyzetét tekintve, akinek miután meghallotta és fölismerte Isten Szavát, találkoznia kell az Ő hallgatásával is. Oly sok szent és misztikus élte át ezt a tapasztalatot, és ma is része sok hívő életútjának. Isten hallgatása folytatja az Ő korábbi szavait. Ezekben a sötét percekben Ő a hallgatása misztériumában beszél. Éppen ezért a krisztusi

kinyilatkoztatás folyamatában a hallgatás úgy jelenik meg, mint Isten Szavának fontos megnyilvánulása.

2.3.Liturgikus vonal

2.3.1. Evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának szövegeivel

A mai szentmise *evangéliumi szakaszának* központi része a passió elbeszélése (hosszabb forma: Mt 26, 14-27,66; rövidebb forma: Mt 27,1-54). A hosszabb forma Júdás árulásától egészen Jézus sírjának őrzéséig tart, a rövidebb forma Pilátus ítéletével kezdődik és a százados hitvallásával ér véget. Az egész liturgia legfontosabb témája az engesztelő halál, gyakorlatilag minden szöveg ehhez kapcsolódik, de megjelenik a feltámadás hite is. A *kezdő könyörgés* elmondja, hogy Üdvözítőnk példát adott számunkra, mikor emberré lett, s a kereszthalált is vállalta. Továbbá így imádkozik a kezdő könyörgés: „Segíts jóságosan, hogy kinszenvedésének tanítását megértsük és társai lehessünk a feltámadásban”. Az olvasmány az izajási Szenvedő Szolgáról szóló harmadik énekből hallható (Iz 50,4-7). A Szolga magatartása teljesen egybecseng Jézuséval, melyet a szenvedésben és megaláztatásban tanúsít: „Hátamat odaadtam azoknak, akik vertek, arcomat meg azoknak, akik tépáztak. Nem rejtettem el arcomat azok elől, akik gyaláztak és leköpdöstek. Isten, az Úr megsegít, ezért nem vallok szégyent. Arcomat megkeményítem, mint a kőszikla, s tudom, hogy nem kell szégyenkeznem”. (Iz 50,6-7). A *válaszos zsoltár* (Zsolt 21 (22),8-9.17-18a.19-20.23-24) sorai Jézus ajkáról is elhangzanak a kereszten az evangélium tanúsága szerint: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Zsolt 21 (22),2). Továbbá az evangélium egybehangzik e zsoltárral arról szóló leírásával, miszerint az Úr

Szolgájának kezét és lábát átlukasztják, kinevetik, gúnyolják, szemére vetik, ha az Úrban remél, az szabadítsa meg, ha szereti... Innen való az is, hogy a Szenvedő köntösére sorsot vetnek, s elosztják ruháit. A zsolttáros magatartása és helyzete is Jézuséval rokonítható tehát, abban is, hogy mindezek ellenére bízunk az Úrban, aki mindent jóra tud fordítani. A *szentlecke* (Fil 2,6-11) a filippiekhez írt Krisztus-himnuszát idézi a hallgatóság számára. Ez szintén kötődik az evangélium alapvető üzenetéhez: „Krisztus Jézus, mint Isten, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgai alakot öltött, kiüresítette önmagát, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta önmagát, és engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,6-8). Majd kiegészíti egy dicsőítéssel, mely már a feltámadást is szem előtt tartja: „Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön, és az alvilágban, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr” (Fil 2,9-11). Az *evangélium előtti vers* szintén ugyanebből a himnusból idéz (Fil 2,8-9). Az *egyetemes könyörgések* mindegyike krisztus szenvedéséhez és kereszthalálához kötődik, s a nép üdvösségét kéri Istentől. A *felajánló könyörgésben* szintén a Fiú engesztelő szenvedése jelenik meg. A mai vasárnaphoz rendelt prefáció összefoglalja a mai evangéliumot, s ezáltal az egyház húsvéti tapasztalatának lényegét is: „Bár ő maga semmit sem vett, az ítélet ártatlanul érte, a bűnösökért mégis szenvedést vállalt. Az ő halála bűneinket elvette, feltámadása megigazulást adott nekünk”. Az áldozási ének szintén a mai evangéliumból (annak hosszabb formájából) idéz: „Atyám, ha nem kerülhet el ez a kehely anélkül, hogy ki ne igyam, legyen akaratom szerint” (Mt 26,42). Végül pedig az áldozás utáni könyörgés is a kereszthalál és feltámadás mellett a mi

feltámadásunk reményét is hirdeti: „Mennyei eledellel tápláltál minket, Istenünk. Könyörögve kérünk, hogy akik szent Fiad halálából már biztosan remélhetjük azt, amiben hiszünk, feltámadásának erejéből eljuthassunk oda, ahová törekszünk. Krisztus, a mi Urunk által”.

2.3.2. Liturgikus énekek

Gitáros énekek:

„Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk.” (1. Jn levél 4,9)

Arany Miatyánk

<https://www.youtube.com/watch?v=euT6Fzc95ns>

Kertész

Madalina

-

<https://www.youtube.com/watch?v=ofR2Qctky8M>

„Éli, éli, lamá sabaktáni!” (Mt 27,46)

Ó, drága Jézus, vajon mit vettél

<https://www.youtube.com/watch?v=fjL9BwGj2I>

<https://www.youtube.com/watch?v=mXe8beTC-34>

kotta <http://enekeskonyv.lutheran.hu/enek198.htm>

198 - Ó, drága Jézus

J. Crüger 1598-1662

Ó, drá-ga Jé - zus, va-jon mit vé-tét-tél,
I - lyen ke-mé - nyen hogy meg-í - tél - tet - tél?
Mi bünt talál-tak benned és mi vét-ke-t, Kik el-í-tél-tek?

1. Ó, drága Jézus, vajon mit vétettél, Ilyen keményen hogy megítéltetted? Mi bünt találtak benned és mi vétkeket, Kik elítéltek?

2. Megostoroznak, szent arcodba vágnak, Szúró tövissel gúnyból koronáznak. S te keresztfádon tűrsz, míg őket áldod, Kínt, szomjúságot.

3. Én, én okoztam minden szenvedésed. Bűneim vittek keresztfára téged. Mindazt, mit, Jézus, eltűrtél helyettem, Én érdemeltem.

4. Ily büntetésre álmétkodva nézünk: Pásztorunk szenved juhaiért, értünk, És mert szolgálai adósságba estek, Az Úr fizet meg.

5. Ó, mérhetetlen szeretet csodája! Az vitt a kínok, fájdalom útjára! Én múltó földi örömeimben éltem, S véred hullt értem.

6. Ég, föld Királya, kit Úrnak vall minden, Mint adjon hálát irgalmaért szívem? Nincs elég drága, mit neked adhatnék, Kincs és ajándék!

7. Célokhoz érve, trónod elé lépek, Rám ragyog égi, örök békességed. Ott is irgalmad, szereteted áldom, Édes Megváltóm!

Johann Heermann 1585-1647 (német).

„Eli, eli, láma sabaktáni!” (Mt 27,46)

Csiszér László - Ott a Via Dolorosán

<https://www.youtube.com/watch?v=KhnwOUS8nzc>

<http://worship.golgota.hu/WorshipResource/Akkordok/O/Ott%20a%20Via%20Dolorosan.pdf>

6. Ott a Via Dolorosán

capo I.

e D C H
Ott a Via Dolorosán, Jeruzsálem utcáján,
e D C C/H
ahol Megváltóm a Golgotára ment,
a⁷ e/G e⁷/F# H e
tolongott a tömeg, s pribékek vonszolták a vesztőhelyre.

Háta ütésektől vérzett, fején töviskorona,
minden lépés újabb kín és fájdalom, E⁷/G#
a világ összes bűne nyomta vállát a kereszt súlya alatt.

a H e E⁷/G#
Ott a Via Dolorosán, a szenvedésnek útján,
a H e E⁷/G#
ott járt némán s győztesen a Bárány.
a H e D C
Felvette a keresztet, szeretett téged, engem.
e D C H e
Ott a Via Dolorosán hordozta bűnünket.

H C
S a tisztító vér, az engesztelés
D D#° e E⁷/G#
Jeruzsálem szívéen át árad felénk.

Tanuló CD 1.
Új Jeruzsálem Közösség – Csiszér László

2.4. Pedagógiai vonal leírása:

2.4.1. Tantörténetek

„Amikor Jeruzsálemhez közeledve az Olajfák-hegyére, Betfagéba értek, Jézus elküldte két tanítványát ezekkel a szavakkal: „Menjetelek előre a szemközti faluba. Ott mindjárt találni fogtok egy szamarat megkötve, és vele a csikóját. Oldjátok el és vezessétek hozzám! Ha valaki szólna valamit, mondjátok, hogy az Úrnak van rá szüksége, és mindjárt elengedi őket.” Ez azért történt, hogy beteljesedjék, amit a próféta jövendölt.” (Mk 11,1-3)

Beyer László - Jézus számárháton vonul Jeruzsálembe

HALLGASSÁTOK MEG, GYERMEKEK,

MIT MESÉL EGY CSACSI NEKTEK:

FÜLES VAGYOK, ÉN JÓ GAZDÁM,

JÓL BÁNT VELEM, ÜGYELT REÁM,

ÚGY EMLÉKSZEM, EGY SZÉP NAPON,
NAGY KITÜNTETÉS ÉRT, BIZONY!
KÉT TANÍTVÁNY JÖTT EL ÉRTEM,
ELKÉRTEK, AZ ÚR NEVÉBEN,
JÉZUS ELŐRE MEGMONDTA,
MEGTALÁLNAK KIS FALUMBAN,
ELOLDOTTAK, VITTEK ENGEM,
VAJON, MIT KELL CSELEKEDNEM?

EMBER MÉG NEM ÜLT HÁTAMON,
EZ VOLT EDDIG NAGY BÁNATOM,
JÉZUS ELÉ VITTEK AKKOR,
ELÉ ÁLLTAM, MINT EGY SZOBOR,
FELSŐRUHÁKBÓL LETT NYERGEM,
ÉDES TERHEMET FELVETTEM,
JÉZUST HÁTAMRA ÜLTETTÉK,

BÖLCS KIRÁLYUKAT DÍCSÉRTÉK,
RUHÁK, MINT A DÍSZSZŐNYEGEK,
LÁBAINK ELŐTT HEVERTEK,
HOSSZAN, VÉGIG RAJTUK MENTEM,
UTUNK CÉLJA, JERUZSÁLEM!

TÖBBEN ZÖLD PÁLMAÁGAKAT,
HINTETTEK AZ ÚTRA, SOKAT!
- HOZSANNA DÁVID FIÁNAK!
KÍSÉRŐINK KIÁLTANAK,
- ÁLDOTT, KI JÓ ÚR NEVÉBEN!
CSODÁLATOS EZT MEGÉRNEM,
- HOZSANNA A MAGASSÁGBAN!
ÉS EGYRE HULLT A DÚS PÁLMA.

JÉZUS, A VILÁG KIRÁLYA,
VONULT IMÁDSÁG HÁZÁBA,

NE LEGYEN LATROK BARLANGJA,
PÉNZVÁLTÓKAT KISZORÍTJA,
MEG A GALAMBÁRUSOKNAK,
SZÉKEI FELBOROGATTAK,
JÖTTEK ELÉ VAKOK, SÁNTÁK,
JÉZUS ŐKET MEGGYÓGYÍTÁ,
SZERETETÉT, JÓ KINCSEIT,
SZÓRTA BŐVEN, MEGÉRDEMLIK,
UJJONGOTT AZ EGÉSZ VÁROS,
MAJDANI MEGVÁLTÓJÁHOZ

ISTEN FIÁT VITTEM AKKOR,
SZENT VÁROSBA VONULÁSKOR,
KICSI CSACSIK, TUDJÁTOK MEG,
ÜDVÖZÍTŐNK MEGÉRKEZETT!

„Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba megszületett Fiát, hogy általa éljünk.” (1. Jn levél 4,9)

Mese az igazi szeretetről

Van egy igaz történet egy kisfiúról, akinek a húga vérátömlesztést kellett, hogy kapjon.

Az orvos elmagyarázta a kisfiúnak, hogy a húgának ugyanaz a betegsége, mint amiből a kisfiú két évvel ezelőtt felépült. A kislánynak úgy van esélye a túlélésre, hogy vérátömlesztést kapjon olyan valakitől, aki ezt a gyilkos kórt már legyőzte. Így a kisfiú ideális donornak bizonyult.

– Adnál vért a kishúgodnak? – kérdezte a fiút az orvos.

A kisfiú kicsit elgondolkodott, majd így válaszolt az orvosnak:

– A húgomért igen, doktor bácsi.

Megtörténtek a szükséges vizsgálatok, és eljött a nagy nap.

Betolták a két gyereket a kórterembe. Johnny erős és egészséges volt, Mary sápadt és sovány. Mikor tekintetük találkozott, Johnny biztatóan mosolygott Maryre. Mikor a nővérke beszurta Johnny kezébe a tűt, a mosoly lehervadt a kisfiú arcáról és némán figyelte, ahogy átfolyik a vére a csövön.

Egy kis idő múlva Johnny reszkető hangja törte meg a csendet.

– Doktor bácsi mikor fogok meghalni? – kérdezte félénken

Az orvos csak ekkor értette meg, hogy miért tétovázott egy kicsit a gyerek, amikor megkérdezte tőle, hogy adna-e vért a testvérének. És azt, hogy milyen önfeláldozás volt ez a kisfiú részéről, hiszen ő valóban azt hitte, hogy meg fog halni, ha ezt megteszi. Az életét adta volna oda a testvééréért.

– Ekkor elmagyarázta neki az orvos, hogy nem fog meghalni, viszont a testvére meg fog gyógyulni az új vértől.

<http://trueway.hu/mese-az-igaz-szeretetrol-tanmese/>

„Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk.” (1. Jn levél 4,9)

A szeretet

A szeretetről nagyon sokan, nagyon sokfélet mondtak, írtak, festettek már. Talán nincs még egy olyan szó, ami mögött olyan mély tartalom lenne, mint a szeretet. De talán nincs még egy olyan szó, ami ne lenne annyira lejárátva, mint a szeretet. Nagyon nehéz úgy beszélni a szeretetről, hogy az ne legyen pusztán csak rózsaszín máz, hogy az egyáltalán ne legyen giccses, hogy ne pusztán csak közhelyekből álljon. Elhatároztam, hogy nem mondok semmi olyasmit, hogy a szeretet egy nagyon jó érzés, hogy a szeretet a legszebb emberi tulajdonság, hogy a szeretet nélkül nem lehet élni, hanem azt mondom, hogy a szeretet árvíz, a szeretet tűzvész és a szeretet sivatag.

A szeretet árvíz:

Talán meglepő, hogy ezt mondom. Az árvíznek nem szoktunk örülni. Az árvíz önmagában nem egy kellemes dolog. Mégis szeretetemnek olyannak kell lennie Feléd, mint az árvíznek. Még hozzá abban az értelemben, hogy nem tud megmaradni a saját medrében. Ahogy a

megáradt folyó kilép önmagából, ugyanúgy a szeretetemnek is ki kell lépnie önmagából. Nem szabhat határt, emberi gátak.

A szeretet tűzvész:

Be kell vallanom, hogy önmagában ez sem valami jó dolog. Az árvíz mellett talán a tűzvész az, amitől a legjobban félek. Milyen szörnyű, amikor arról hallok tudósítást, hogy tűzvész pusztít, és nem kímél sem életet, sem értékeket. Mégis azt mondom, hogy szeretetemnek olyannak kell lennie Feléd, mint a tűzvésznek. Még hozzá abban az értelemben, hogy mindent lángra lobbant. Egyszerűen ne lehessen megfékezni. Ne lehessen elfojtani szeretetemet!

A szeretet sivatag:

Emberi tapasztalatom az, hogy a sivatag olyan hely, ahol nincs élet, ahol lehetetlen dolog huzamosabb ideig élni. A sivatag önmagában barátságtalan, zord hely, mégis azt mondom szeretetem Feléd, legyen olyan, mint a sivatag. Nem szabad, hogy csak az érzelmeken alapuljon. Az igazi szeretet, akkor is szeret, ha nem érzi. Akkor is, ha bennem szárazság van, akkor is, ha már-már kiégtem a másik felé. A szeretet nem pusztán érzelem.

A szeretet árvíz, amelynek nincs emberi gátja. A szeretet tűzvész, amit nem lehet kioltani. A szeretet sivatag, ami a legnehezebb pillanatban is képes Téged szeretni. A szeretet feladat, amit még ebben a pillanatban el kell kezdenem és soha nem szabad abbahagynom! Amen.

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

„Éli, éli, lamá sabaktáni!” (Mt 27,46)

Menj fel a Golgotára!

Hogyha elhagyott mindenki,
Hogyha könnyeidet nem törli le senki,
Hogyha már nincs társad ezen a világon,
Hogyha úgy érzed, hogy mindent elvesztettél,
Eltűnt minden célod amit úgy kerestél.

Hogyha nincs már aki mosolyra fakasszon,

Hogyha nem találod, ami megnyugtasson,
Lelkednek nincs csendje csak nagy zűrzavara,
Arcod a fájdalom és könnye marja.

Hogyha szíved húrját a zúgó szél rázza,
Lelked a bánatnak sötét Óceánja.
Hogyha úgy érzed már élted összeroppan,
S szíved a sebektől tán utolsót dobban,
Ne dobd el reményed utolsó zöld ágát,
Még mindig marad egy igazi hű barát.

Hogyha Ő áll melléd a hullámok szűnnek,
Egedről a felhők gyorsan elrepülnek,
Eltűnik a szélvész vihar orgonája,
Megpihen a gálya tépett vitorlája.

Utolsó könnyecsek nemán legördülnek,
Lelked fájdalmai lassan csendesülnek,
S úgy érzed, éltednek ismét van már célja,
Van, aki szívedet féltse, haza várja.

Van, ki simogasson, van aki szeressen,
Kinek szelíd hangja a füledbe csengjen:

Gyermek, ha itt mindent sorban elvesztettél,
Eltűntek mellőled mind, kiket szeretted,
Hogyha úgy érzed, hogy most már egyedül vagy,
Van még egyvalaki, akihez még futhatsz,
Van még egyvalaki, akit átkarolhatsz,
Van még egyvalaki, akit megölelhatsz,
Akitől igazi békességet nyerhetsz!
Tudod testvér ki ez, ki-e hű barátod?
Menj fel a Golgotára, ott majd megtalálod.
Ámen

kép forrása: <https://hu.wikipedia.org/wiki/Golgota>

„Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk.” (1. Jn levél 4,9)

Én jelen vagyok, amikor egyedül vagy.

Én jelen vagyok, amikor egyedül vagy.
Én jelen vagyok, amikor elveszettnek érzed magad.
Én jelen vagyok, amikor elhagynak téged.
Én jelen vagyok, amikor úgy gondolod, valami nem megy tovább.
Én jelen vagyok, amikor kétségbeesett és szomorú vagy.
Én jelen vagyok, amikor félelem és szorongás tör rád.

Én jelen vagyok, amikor senki sem akar téged.
Én jelen vagyok, amikor falak választják el tőled barátaid.
Én jelen vagyok, amikor gondjaid miatt már aludni sem tudsz.
Én jelen vagyok, amikor valaki szenvedést okoz neked.
Én jelen vagyok, amikor nagy veszélyben forogsz.
Én jelen vagyok, amikor beteg vagy és segítségre szorulsz.
Én jelen vagyok, amikor képtelen vagy egyedül megoldani problémáid.
Én jelen vagyok, amikor a világot darabokra törik.
Én jelen vagyok, amikor egy kicsit több szeretetre van szükséged.
Én jelen vagyok, amikor nagy fájdalmakat érzel.
Én jelen vagyok, amikor senki sem tartozik hozzád.
Én jelen vagyok, amikor rossz a lelkiismereted.
Én jelen vagyok, amikor hozzám kiáltasz.
Én jelen vagyok, amikor megtérsz hozzám.

Jelen vagyok Én, mint a Nap, amely meleget és vidámságot ad neked.
Jelen vagyok Én, mint szívedet megörvendezett virág.
Jelen vagyok Én, mint szeretettel beburkoló felhő.
Jelen vagyok Én, mint utadat megvilágító fény.
Jelen vagyok Én, mint egy olyan szem, amely szeretettel néz rád.
Jelen vagyok Én, mint olyan kéz, amely gondoskodva fogja kezéd.
Jelen vagyok Én, mint olyan szív, amely mindig érted dobog.

Én úgy vagyok jelen, mint barátod, aki soha nem hagy cserben.

Én úgy vagyok jelen, mint nővéred, aki gondoskodásával körülvesz.

Én úgy vagyok jelen, mint bátyád, aki örömdben és bánatodban melléd áll.

Én úgy vagyok jelen, mint édesanyád, aki együtt érez veled és egészen megért.

Én úgy vagyok jelen, mint édesapád, aki örök életet ad neked.

Én mindig érted vagyok jelen, végtelenül szerető Istened.

2.4.3. Evangéliumhoz kapcsolódó foglalkozások

Videó

„Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk.” (1. Jn levél 4,9)

Nagyhét eseményeit összefoglaló videó!

[https://www.facebook.com/thesandytales/videos/11605845473014](https://www.facebook.com/thesandytales/videos/1160584547301481/)

[81/](#)

„Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk.” (1. Jn levél 4,9)

Isten fiának feláldozása a mai világba vetítve

https://www.youtube.com/watch?v=tdAc6t_9-0

Film

„Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk.” (1. Jn levél 4,9)

Mel Gibson - Passió

<http://www.filmbasis.org/a-passio-online-teljes-film/filmnezes/565143?lbGate=1000160>

Játék

„Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk.” (1. Jn levél 4,9)

Feladat: Kép szétvágása és elrejtése a teremben, majd együttes kirakása. Beszélgessünk róla. *Melyik mondatát tudom jelen élethelyzetemben a legmélyebben átérezni?*

kép forrása:

<https://allevents.in/lilla%C3%BCred/krisztus-h%C3%A9t-szava-a-kereszt-en/233420483730490>

Templomi játék – dobozba dobós feladványok (Húsvét vasárnap)

Feladat: Fejtsd meg a kódot! A megadott számkódok alapján találd meg a hiányzó betűt.

1. Feladat: írd ki a megtalált szót az egyenlőségjel után.
2. Feladat: a kód alapján írd a hozzá tartozó alsó vonalra a szóban megtalált (perjel utáni sorszámú) betűt.

Pl.:

25/3. = Evangéliumból a 25.szó/3. betű: el**f**utott Tehát:

27/4. =

39/2. =

41/4. =

53/7. =

72/3. =

80/5. =

112/5. =

127/2. =

138/5. =

Megoldás:

F

— 25/3 — 27/4 — 39/2 — 41/4 — 53/7 — 72/3 — 80/5 —
112/5 — 127/2 — 138/5

Erről fogunk tanulni jövő Vasárnap!

„A₁ hét első napján, kora₅ reggel, amikor még sötét volt,₁₀ Mária Magdolna kiment a sírhoz. Odaérve látta, hogy a követ₂₀ elmozdították a sírtól. Erre elfutott Simon Péterhez és a másik₃₀ tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és hírül adta nekik: „Elvitték az₄₀ Urat a sírból, és nem tudom, hova tették!” Péter és₅₀ a másik tanítvány elindult, és a sírhoz sietett. Futottak mind₆₀ a ketten, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter₇₀, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, és látta az otthagyt₈₀ gyolcsleplet, de nem ment be. Közben odaért Simon Péter is₉₀. Ő is látta az otthagyt lepleket és a kendőt, amely₁₀₀ Jézus fejét takarta. Ez nem volt együtt a leplekkel, hanem₁₁₀ külön feküdt összehajtv egy helyen. Akkor bement a másik tanítvány₁₂₀ is, aki először ért a sírhoz. Látta mindezt és hitt₁₃₀. Addig ugyanis még nem értették meg, hogy Jézusnak fel kellett₁₄₀ támadnia a halálból.” Ezek az evangélium igéi. (Jn 20, 1-9)

Megoldó kulcs: F E L T Á M A D Á S

„A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Odaérve látta, hogy a követ elmozdították a sírtól. Erre **elfutott** Simon **Péter**hez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és hírül adta nekik: „**Elvitték** az **Urat** a sírból, és nem tudom, hova tették!”

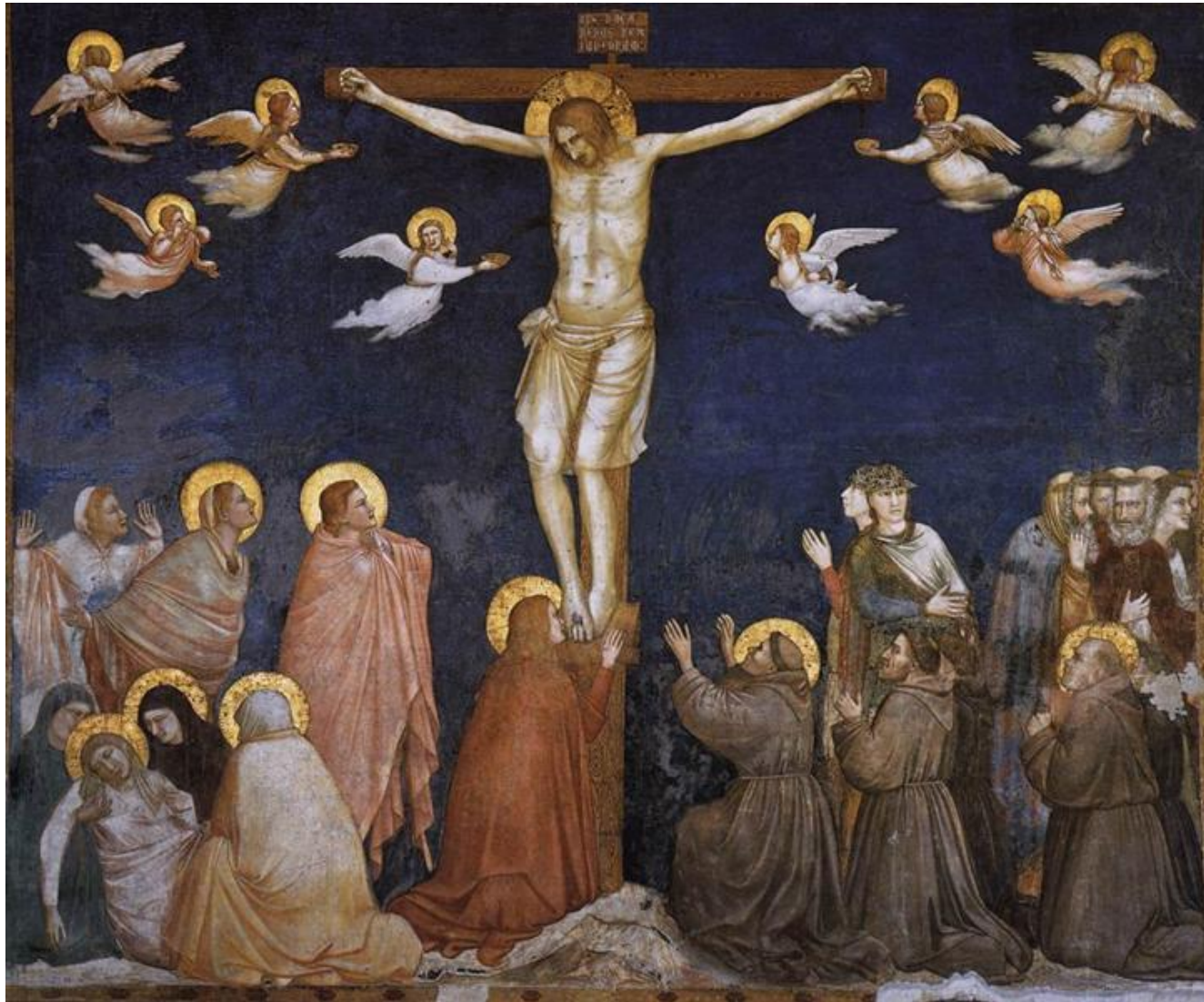
Péter és a másik **tanítvá**ny elindult, és a sírhoz sietett. Futottak mind a ketten, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és **hamarabb** ért a sírhoz. Benézett, és látta az **otthagyott** gyolcsleplet, de nem ment be. Közben odaért Simon Péter is. Ő is látta az otthagyott lepleket és a kendőt, amely Jézus fejét takarta. Ez nem volt együtt a leplekkel, hanem külön **feküdt** összehajtva egy helyen.

Akkor bement a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz. **Látta** mindezt és hitt. Addig ugyanis még nem értették meg, hogy **Jézusnak** fel kellett támadnia a halálból.”

Ezek az evangélium igéi. (Jn 20, 1-9)

2.4.4. Evangéliumhoz tartozó festmények

Giotto di Bondone: Keresztrefeszítés (1311-1320 körül) – Szent Ferenc-bazilika, Assisi, Olaszország (forrás:

Giotto di Bondone kiemelkedő olasz festő, aki a középkori művészet határait átlépve már a korai reneszánsz látásmódot képviselte, ezért szokás az első reneszánsz festőnek is nevezni. Képein fontos szerep jutott az emberi érzelmeknek. Festményein megjelenik a térábrázolás, a perspektivikus ábrázolás kísérlete. Ezt a fajta ábrázolásmódot majd későbbi reneszánsz festők tökéletesítették. Legfőbb neki tulajdonított freskósorozatok a Szent Ferenc-képsorozat Assisiben, illetve a padovai Scrovegni-kápolna képei.

Golgota (Fotó: Mohay Réka)

A mosolygó Krisztus (16.sz) – Xavier-vár, Navarra, Spanyolország

„Istenek nem volt szüksége Jézus vérére. Jézus azért jött, hogy éljen.

De Isten felhasználta a halált arra, hogy hírül adja a halál végét.”

P. Richard Leonard S.J.

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

- Az útra terített ruhák és ágak mit jelképeznek?
- Mi mozgathatta a farizeusokat és írástudókat? Mi lehetett a szívükben? Mit érezhettek a tanítványok? Mit élhetett meg Jézus? Ha nem hallgatott volna, mit mondhatott volna?
- Végeztem -e már alapos szentgyónást a Nagyböjt ideje alatt?
- Mi lehetett Jézus akarata a Getzemáni kertben?

3. Oratio – imádság

3.1. A szentmise első könyörgése

Mindenható, örök Isten,
Üdvözítőnk példát adott nekünk az alázatosságra,
amikor szent akaratodból emberi testet öltött
és vállalta a kereszthalált.
Segíts jóságosan,
hogy kinszenvedésének tanítását megértsük,
és társai lehessünk feltámadásában.
Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,
Isten mindörökkön-örökké.

3.2. Szerzetes közösségek imája:

Ó, Jézusom, hihetetlen és felfoghatatlan szenvedésed története... Létezik ekkora szeretet a földön? Lehetséges mindezt végigélni értünk, értem, hűtlen gyermekekért?

Nap- mint nap szembetalálkozom szeretetteddel, de nem csak a teremő, gondviselő szeretettel, hiszen az már csaknem természetessé vált, megszokottá, hogy süt a nap, esik az eső, nő a gabona..., de mindez nem lehetne a kereszt fénye nélkül.

Összetalálkozom kereszteddel... a testi fájdalommal, a lelki kinnal, a gúnnyal és meg nem értéssel, mindennel, amit élém éltél. Vizsgálom a lelkem... hárítsam? elfogadjam?...

Fülembe csengenek szavaid: - aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét... Éget a szívemben a vágy: csak Veled, mindig Veled!

De akkor a passiót is végig kell járnom! Fogynom kell keresztemet, amit ajándéknak adott nekem. Ölelnem úgy, mintha magát az ajándékozót ölelném...

Olyan jó nekem, Uram, itt vagy mellettem és amikor nagyon nehéz, amikor szívem szerint letenném, rám nézel, könnyeid, verejtéked között szemed csillogása azt mondja, bátorság! Melletted vagyok, tarts ki!

És ha túlfut nehéz, átnyúl sz hozzám, emelsz rajta egy kicsit; csak egy pillanatra, amíg eltelik szívem hálával, szeretettel, és újult erővel tudom vinni.

Viszem, napról – napra, átgondolom, újra és újra melléd szegődöm;

Ó, Jézusom, járjuk együtt! Bármilyen nehéz, nem akarom Nélküled a könnyebbet. Égesd bele lelkembe kereszted jelét szereteted zálogaként, és könyörögve kérlek, soha ne tűnjön el szívemből a vágy: csak Veled, mindig Veled... Ámen.

Pálos Nővérek

4. Contemplatio – szemlélődés (fotók)

Golgota hegye

5. Condivisio – megosztás

5.1. Örömhír megfogalmazások

Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- ~ Jézus szavai mindig valóra válnak: beteljesülnek. Hozzá mindig fordulhatok segítségért.
- ~ Hit által erősebb vagyok a vádlóknál, mert Jézus legyőzte a halált!
- ~ Az Isten a halál végtelen elhagyatottságában is osztozott az emberrel
- ~ Jézus Krisztus engem is Jeruzsálembe akar vezetni, de immáron nem a földibe, hanem a mennybeibe.

6. Actio, operáció – tettekre váltás

6.1. Tanúságtétel megfogalmazások

Engem ez az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- ~ Napi tevékenységem legyen Isten dicsérete!
- ~ A legvégsőig tartsak ki az Atya által rám bízott küldetésben.
- ~ Húsvét Vigiliája előtt még egy alapos szentgyónásban bűneimet le tudjam Jézus elé teríteni, mint az emberek a ruhájukat.

